

Lilac

แผ่นแก้วคืนชีวิตที่สอง

豪门宠文地灰重生后

1

饮尔 หยินเออร์ เขียน

P15 แปล KAMUI710 วาด

แผนแก้แค้นชีวิตที่สอง

豪门宠文炮 灰重生后

1

หยินเอ๋อร์

เจียโน

P15

แปล

Lilac

คำนำสำนักพิมพ์

ชีวิตของม่อตี้ในชาติที่แล้วทั้งน่าสงสารและน่าหดหู่ใจ ครอบครัวที่ควรจะรักใคร่ดูแลเขาอย่างดีที่สุดกลับกลายเป็นฝันร้ายที่ทำให้ชีวิตทุกข์ทรมาน แต่แล้วม่อตี้ก็ได้กลับมาเกิดใหม่อีกครั้งในช่วงที่เขาอยู่ ม.6 และได้เห็นความจริงว่าทุกคนในตระกูลม่อและผู้คนใกล้เคียงล้วนคลั่งรักม่อหลิวกู่ พี่สาวฝาแฝดของเขาแบบไม่สนถูกผิด แต่ผู้คนที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องนั้นกลับมีความคิดแบบคนปกติ ม่อตี้จึงหา ‘คนอื่น’ ที่จะช่วยเขาต่อสู้กับอิทธิพลและความวิปริตของตระกูลม่อได้ คนคนนั้นก็คือ มู่เทียนเหิง มหาเศรษฐีระดับโลกที่หน้าตาดีและมีความสามารถโดดเด่น

นอกจากจะต้องพยายามดึงมู่เทียนเหิงมาเป็นพวกแล้ว ม่อตี้ยังต้องต่อสู้พาดฟันกับครอบครัววิปริตของตัวเอง รวมไปถึงพระเอก พระรอง และตัวประกอบทั้งหลายที่พร้อมจะลากเขาลงนรกเพื่อให้ม่อหลิวกู่มีความสุข ม่อตี้จะมีวิธีเอาชนะเหล่าตัวละครที่ตรรกะบิดเบี้ยวนี้ยังไง และจะหลอกล่อมู่เทียนเหิงให้สงสารเห็นใจจนมาเป็นแบ็กอัปให้เขาได้หรือไม่ มาติดตามกันในเรื่องเลยคะ

ด้วยรัก

Lilac

1

เสียงโหวกเหวก เสียงร้องระงม เสียงคำรามอย่างไร้สติ ถูกเสียงโตะฟาดดัง จนกลบสิ้น เสียงหอบหายใจด้วยความตื่นเต้น เสียงกรีดแหลมของขาเก้าอี้ที่ครูดไปกับพื้น...ทั้งหมดทั้งมวลลอบอวลไปกับกลิ่นความฉุนซึ่งระเบิดออกมาจากเลือดที่พวยพุ่งออกมาจากดวงตาและจมูก

ม่อตี้ตายแล้ว

แต่เขาพบว่าหลังจากที่ตนตายไปแล้วนั้น กลับยังไม่สูญสิ้นสติ ช้ายังรู้สึกว่ามันค่อยๆ ล่องลอยออกมาจากร่าง...ไม่สิ ลอยละล่องออกมาจากศพ แล้วขึ้นมาอยู่กลางห้องโถงของโรงพยาบาลจิตเวชลำดับสองของเมืองหลวง

ม่อตี้ใช้เวลาประมาณสิบวินาทีในการรับรู้ความจริงที่ว่าเขาได้ตายไปแล้ว และกลายเป็นวิญญาณ เขามองร่างที่เคยเป็นของตนนอนนิ่งอยู่บนพื้นด้วยสายตายือกเย็น มองดูผิวหนังตรงขมับเปิดออก เลือดและสมองไหลนองเต็มไปหมด ชุดคนไข้เประอะไปด้วยรอยเลือดสีแดงฉาน ช้ำข้อเท้ายังบิดผิดรูปผิดร่าง

เขารู้สึกว่าตนเองตายได้อย่างน่าอนาถ แต่แล้วจะทำไม ทั้งชีวิตของเขาก็ที่น่าอนาถอยู่แล้วนี่นา

แพทย์และผู้อำนวยการโรงพยาบาลที่เคยอยู่ในห้องโถงนี้ไม่รู้หายไปไหนทั้งหมด เสียงโห่ร้องด้วยความดีใจอย่างบ้าคลั่งของคนไข้จิตเวชดังก้องอยู่ในห้องนี้ ประตูดังทั้งด้านหน้าและด้านหลังถูกล็อกเอาไว้จากด้านนอก ท่ามกลางความวุ่นวายนั้น มีคนไข้จิตเวชอีกสองสามคนล้มลงกระแทกกับพื้น บริเวณศีรษะ

เต็มไปด้วยเลือด

จำนวนศพยังคงเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

เวลานั้นเอง อยู่ๆ เสียงดนตรีแสนโรแมนติคที่ไม่เข้ากับบรรยากาศก็ดังสนั่นขึ้นท่ามกลางความวุ่นวาย ม่อตี้กวาดสายตาเย็นชาขึ้นมอง จึงเห็นว่ามีคนใช้ที่มาจากไหนไม่รู้คนหนึ่งเหยียบรีโมตเข้า ภาพหน้าจอในห้องโถงซึ่งกำลังฉายรายการข่าวได้ถูกเปลี่ยนช่องไปที่รายการข่าวบันเทิง

...ชายหนุ่มหล่อเหลาและหญิงสาวแสนสวยในโทรทัศน์ บรรยากาศสนุกสนานและโรแมนติค กลีบดอกกุหลาบปลิวว่อนไปทั่วห้องพิธีอย่างหรูหรา โอ้อ้อ บ่าวสาวในชุดแต่งงานคู่หนึ่งกำลังจูมพิตกันอย่างดุเดือด ภาพนั้นงดงามอย่างน่าประทับใจ

กล้องตัดภาพไป ม่อตี้เห็นใบหน้าคุ้นเคยของ ‘ครอบครัว’ ของเขา คนตระกูลม่อต่างกำลังปลื้มปริ่มน้ำตาคลอเบ้าด้วยความสุข

ทันใดนั้น ม่อตี้ก็นึกขึ้นได้ว่าวันนี้เป็นวันจัดพิธีแต่งงานของฉินเซิงอี้ ลูกชายมหาเศรษฐีของประเทศกับม่อหลิวกุย นักแสดงสาวราชินีแห่งวงการบันเทิงทั้งยังเป็นคุณหนูของตระกูลม่อ ทั้งสองกำลังได้รับความนิยมอย่างสูงจากคนทั่วประเทศ และยังเป็นการแต่งงานของสองตระกูลใหญ่ งานแต่งงานนี้จึงเป็นที่จับตามองจนไม่ว่าจะเปลี่ยนช่องไปยังรายการบันเทิงช่องไหน ก็จะต้องได้รับชมภาพที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในขณะนี้

และวันนี้ยังเป็นวันเกิดของเขาอีกด้วย

ช่างกำหนดวันงานได้เหมาะเจาะเสียจริงๆ ม่อตี้เอี้ยวคอเลื้อยบมองร่างอันน่าสะอิดสะเอียนของตน หัวใจที่เย็นชามาแต่ไหนแต่ไรของเขายังอดกลั่นความรู้สึกเจ็บปวดและเคียดแค้นไว้ไม่ได้

คนใช้จิตเวชคนหนึ่งวิ่งย่ำผ่านร่างของเขาไปอย่างตื่นเต้น แท้คู่่นั้นเหยียบลงบนใบหน้าของเขาจนผิวหนังหลุดออกมาชิ้นหนึ่ง

ม่อตี้หัวเราะขึ้นมา ไม่ทันสังเกตว่ารอบๆ ตัวมีกลุ่มควันสีดำรายล้อมวิญญาณของเขาอยู่ เขาหันกลับไปคิดถึงชีวิตที่ผ่านมา ทั้งชีวิตของเขาเป็นโศกนาฏกรรมที่น่าหัวเราะ เป็นละครตลกที่ไร้สาระสิ้นดี!

เขาไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าเหตุใดคนตระกูลม่อถึงได้ทำกับเขาเช่นนี้ และ

ไม่รู้ว่าจริง ๆ แล้วเขาทำอะไรผิดไปกันแน่ ชีวิตถึงได้เลวร้ายตรงกันข้ามกับชีวิต
พี่สาวของเขาามาตั้งแต่เด็ก

ตั้งแต่จำความได้ เขาก็ไม่เคยได้รับความรักจากคนในครอบครัวเลยสักครั้ง
แม้แต่เคยใส่ใจเขา พ่อไม่เคยกอดเขา ปู่ไม่เคยมีสีหน้าเป็นมิตรกับเขา เหล่าพี่ชาย
ต่างหุบตึ๋งแกและไม่เคยเห็นเขาอยู่ในสายตา

กลับกัน พี่สาวฝาแฝดของเขา ม่อหลิวกย กลับได้รับความรักและความ
เอ็นดูอย่างมหาศาล หล่อนเป็นเจ้าของน้อยของตระกูลม่อ ต่อให้เขาเป็นเด็กดี
หรือเชื่อฟังมากแค่ไหนก็ไม่เคยได้รับคำชมเลยสักครั้ง ส่วนพี่สาวของเขา กลับ
ได้ยินจนชินชา

ต่อให้เขาอ่อนน้อมอย่างไรแม้มิ่ไม่เคยกอดเขา และอ้อมกอดของแม่นั้น
เป็นของพี่สาวเสมอ

พ่อในความทรงจำที่ไม่เคยคุยเล่นซำยังมีสีหน้ารังเกียจเขานั้น ทุกวันพ่อ
จะให้พี่สาวขี่หลังหรืออุ้ม ไม่ก็ให้พี่สาวของเขาขี่คอ พ่อถึงกับก้มลงจูบเท้าของ
พี่สาวพร้อมกับพูดว่าหล่อนเป็นแก้วตาดวงใจ

ส่วนเหล่าพี่ชายที่ไม่แม้แต่จะมองเขา หากมองก็ใช้สายตารังเกียจ หรือ
บางครั้งก็รุมทู่ตีเขา ก็ยิ่งรักและเอ็นดูพี่สาวของเขาจนตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของ
น้องสาวของตัวเอง...

ดวงตาของม่อตี่มีหยดน้ำสีเลือดไหลออกมา เขากำลังมองครอบครัวตระกูล
ม่อที่สูงส่งและกำลังมีความสุขบนจอโทรทัศน์

ม่อตี่เคยคิดว่าตนเองเลิกลสนใจและเลิกรอคอยสิ่งเหล่านี้ไปนานแล้ว แต่
เมื่อตอนนั้นเขาตายอย่างน่าอนาถในโรงพยาบาลจิตเวชที่แสนจะสกปรกโสโครก
แห่งนี้ ในขณะที่คนตระกูลม่อกำลังหัวเราะกันอย่างรื่นเริง มันทำให้ความเสียใจ
และความแค้นที่แสนเจ็บปวดก่อตัวขึ้นมาและโจมตีความนึกคิดที่กำลังจะพังทลาย
ของเขา!

ทันใดนั้นม่อตี่ก็หมุนตัวแล้วพุ่งชนประตูใหญ่ที่ปิดสนิท เขาอยากจะไป
เห็นงานแต่งงานที่แสนโรแมนติคซึ่งได้ชื่อว่าเป็นงานแต่งงานที่ยิ่งใหญ่แห่งศตวรรษ
และยังเป็นที่จับตามองของคนทั้งประเทศ อยากเห็นเหล่าสมาชิกครอบครัวผู้สูงส่ง
อยากเห็น ‘เพื่อน’ ของเขาที่ร่วมมือกับครอบครัวเขาหักหลังและจับเขายัดเข้ามา

ในโรงพยาบาลจิตเวช อยากจะเห็นกับตาว่าพวกเขากำลังมีความสุขมากแค่ไหน!

แต่ทำไมเขาของเขาก้าวผ่านกำแพงของโรงพยาบาลไปไม่ได้

ม่อตี้ไม่ได้สังเกตเลยว่ารอบตัวของเขาเต็มไปด้วยควันสีดำ ควันสีดำนั้นออกมาจากหัวใจของเขาลามไปยังส่วนอื่นๆ ของร่างกายทั้งแขนขา รวมถึงใบหน้า และเมื่อควันสีดำนั้นกำลังจะหลอมรวมไปกับร่าง ทันใดนั้นก็เกิดแสงสว่างสีขาวระเบิดออกมาครอบคลุมวิญญาณของม่อตี้ทั้งหมด

ตรงกลางแสงสว่างนั้น คือหนังสือเล่มหนึ่ง

ม่อตี้ยกมือคิดจะคว้าหนังสือเล่มนั้นมานึกถึง แต่หนังสือเล่มนั้นกลับยิ่งส่องแสงสว่างจ้าอยู่ตรงหน้า ไม่ว่าจะขยับตัวอย่างไรมันก็ยังคงอยู่ตรงหน้าของเขา บังคับให้เขาอ่านเนื้อหาที่อยู่ในนั้น

...

ไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าไร แต่เมื่อม่อตี้กลับมาได้สติอีกครั้ง ก็พบว่าเขาออกจากโรงพยาบาลจิตเวชมาแล้ว และได้ตามร่างไร้วิญญาณของตนมาอยู่ที่เผาศพ ใบหน้าของเขาตอนนี้มีน้ำตาไหลออกมาเป็นทาง

ที่แท้...ที่แท้ชีวิตของเขาก็เป็นแค่เรื่องตลกที่มีคนขีดเขียนเอาไว้อยู่แล้ว ที่แท้เขา ม่อตี้...เป็นเพียงแค่หนังสือเล่มหนึ่ง เป็นเพียงแค่เบียดหัวหนึ่งของหนังสือนิยายรักหวานซึ้งเรื่อง 'ใครๆ ก็ลืกรักฉัน' ที่เอาไว้ใช้เปรียบเทียบให้เห็นว่านางเอกเป็นตัวละครที่เป็นที่รักและมีความสุขมากมายขนาดไหน

แค่นั้น...

ก็สมแล้วที่ไม่มีใครรักเขา สมแล้วที่เขาถูกรังเกียจและทอดทิ้ง สมแล้วที่ต้องมาับกรรมทั้งหมดนี้ สมแล้วที่ตั้งแต่เกิดมาก็ไม่มีใครในครอบครัวชอบเขา สมแล้วที่เขาถูกปฏิบัติแบบสองมาตรฐาน สมแล้วที่ถูกเหล่าเพื่อนฝูงที่ชื่นชมบูชาพี่สาวของเขาหักหลังเพราะคิดว่าพี่สาวเขาไม่ได้รับความยุติธรรม สมแล้วที่เขาถูกจับเข้าโรงพยาบาลจิตเวชหลังจากที่ 'ทำร้าย' พี่สาวให้ล้มลง สมแล้วที่เขาต้องถูกทรมานซ้ำแล้วซ้ำเล่าและสุดท้ายก็กลายเป็นแค่ตัวชวชที่ต้องมาตายอยู่ในโรงพยาบาลบ้า!

ม่อตี้มองดูหนังสือตรงหน้า ในมุมมองของพระเจ้า พี่สาวของเขาจะต้องได้รับความรักอย่างบ้าคลั่งตั้งแต่ที่ได้เกิดมา หล่อนจะพบแต่ความรักความเอ็นดู

อย่างหอมหวานไปทั้งชีวิต มีชีวิตที่มีความสุขเพราะได้รับความรักอย่างเต็มที่ โดยที่ไม่ต้องสนตรรกะใดๆ ส่วนเขาก็จะต้องถูกทอดทิ้ง ถูกรังเกียจเดียดฉันท์ ถูกหมิ่นเหมิน และถูกคนหักหลังซ้ำแล้วซ้ำเล่าตลอดชีวิต

น้ำตาสียเลือดไหลนองอยู่ตรงฝ่าเท้าของเขา ม่อตื้ออยากจะหัวเราะแต่กลับหัวเราะไม่ออก เขายื่นมือออกไปจับหนังสือเล่มนั้น อยากจะใช้พละกำลังทั้งหมดฉีกทิ้งหนังสือโคกนาฏกรรมที่น่าหัวเราะนั้นให้ไม่มีชิ้นดี!

ทันใดนั้น ลำแสงสีทองก็สาดออกมาจากหนังสือและปกคลุมร่างของเขาไว้

...

แผนกผู้ป่วยใน โรงพยาบาลลำดับที่สาม เมืองหลวง

กลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้ออ่อนๆ กระจายไปทั่วห้อง ลำแสงสว่างจ้าที่ส่องทะลุผ้า màn สีฟ้าลงมายังหัวเตียงคนไข้ ยิ่งทำให้ใบหน้าของเด็กหนุ่มที่อยูบนเตียงขาวซีดมากขึ้น

สายลมพัดวูบ ร่างเด็กหนุ่มที่หลับใหลอยู่ในความมืดมิดมานานอยู่ๆ ก็ลั่นสะท้าน ก่อนจะค่อยๆ ลืมตาขึ้นมองดูเพดานห้องที่อยู่ด้านบนอย่างเลื่อนลอย เขาเหม่อมองจนกระทั่งดวงตาแห่งแดงกำ จึงได้หลับตาลงอีกครั้ง และดันหยดน้ำตาเล็กๆ ให้ไหลออกมา

ม่อตื้อกำมือแน่น ความเจ็บปวดที่ชัดเจนค่อยๆ เรียกสติของเขากลับคืนมา แต่กลับรู้สึกเหมือนคนติดบุหรี่ที่ขาดบุหรี่ไปนานและได้กลับมาสูบอีกครั้ง มันรู้สึกสดชื่นและลุ่มหลงในเวลาเดียวกัน มันยิ่งทำให้เขามิพละกำลัง พร้อมทั้งทำให้ความเจ็บปวดนั้นชัดเจนมากยิ่งขึ้น

เขากลับชาติมาเกิด...เขากลับชาติมาเกิดแล้วอย่างนั้นหรือ!!!

ตั้งแต่เมื่อครั้งที่ถูกคนบ้าเหล่านั้นซ้อมจนตายกลายเป็นวิญญาณ และเขาก็ได้รู้ว่ตนเป็นเพียงแค่ตัวช่วยที่หนังสือเล่มหนึ่งใช้เป็นตัวเปรียบเทียบให้เห็นว่านางเอกนั้นเป็นที่รักมากมายขนาดไหน จากนั้นเขาก็กลับชาติมาเกิดอีกครั้ง

ม่อตื้อแค้นเสียงคำราม เขาอยากจะระบายความรู้สึกมากมายที่อัดอั้นอยู่ในใจออกมา แต่ก็ไร้ประโยชน์ ความโกรธแค้น ความเสียใจ และแรงพยายามยังคงอบอวลและอัดแน่นอยู่ภายในอก

ตอนนี้เองที่เขาได้ยินเสียงพูดคุยเอะอะตามมาด้วยเสียงฝีเท้าซึ่งกำลังพุ่งตรง

เข้ามา

ม่อตี้ใจเต้นแรงและรีบกดอารมณ์ที่กำลังพลุ่งพล่านลง จากนั้นก็ลืมตาขึ้น เหลือบมองไปด้านข้าง ก็เห็นชายหน้าตาหล่อเหลาในชุดนักเรียนแบบโรงเรียนนานาชาติวิ่งเข้ามาในห้อง ตามหลังมาด้วยผู้ชายผมทรงสกินเฮดที่พยายามดึงคนข้างหน้าเอาไว้

เมื่อม่อตี้เห็นชายหน้าตาหล่อเหลาที่วิ่งตรงมาหาด้วยท่าทางโกรธเกรี้ยว เขาก็นิ่งงันและยิ้มอย่างเย็นชาอยู่ในใจ

นี่คือจูเหวินเจ้อ...เพื่อนรักสมัยมัธยมปลายของเขาไม่ใช่หรือ

จูเหวินเจ้อ เพื่อนสนิทของเขาคนนี้ตั้งใจเข้าหาม่อตี้เพราะแอบรักม่อหลิวกุย พวกเขาสนิทสนมกันอย่างแนบแน่นจนเรียกได้ว่าเป็นพี่น้อง แต่จูเหวินเจ้อมักจะบิดเบือนการกระทำของเขาและเล่าให้ม่อหลิวกุยฟังโดย 'ไม่ตั้งใจ' และสุดท้ายก็รวมหัวกันกับครอบครัวตระกูลม่อจับเขาเข้าไปอยู่ในโรงพยาบาลจิตเวช

ม่อตี้ค่อยๆ หลับตาลงอีกครั้ง กำมือแน่น เลือดร้อนในร่างของเขาพลุ่งพล่านอย่างห้ามไม่อยู่

คิดไม่ถึงว่าม่อตี้จะใจเย็นได้ถึงขนาดนี้ ข้ายังไม่มีความรู้สึกผิดเลยแม้แต่หน่อย ซึ่งทำให้จูเหวินเจ้อยิ่งรู้สึกโมโห เขาก้าวเข้าไปยืนตรงหน้าเตียงของม่อตี้และร้องถามอย่างโกรธซึ่ง

“ม่อตี้ นี่นายหมายความว่ายังไง ไม่รู้สึกสำนึกผิดสักนิดเลยเหรอ! นายนี้เหมือนกับที่ผู้หญิงพูดไว้ไม่มีผิด ฉันมองนายผิดไปจริงๆ! ฉันให้ออกาสนายเป็นครั้งสุดท้าย นายรีบไปกับฉันเพื่อขอโทษหลิวกุยซะตอนนี้ เธอตั้งใจดีและใจกว้าง จะต้องยอมให้อภัยนายแน่ๆ แต่นายจะมาอาศัยความใจดีของเธอแล้วคิดวางแผนรังแกหรือแม้กระทั่งคิดทำร้ายเธอแบบนี้ไม่ได้!”

เขาเนี่ยวางแผนรังแกทำร้ายม่อหลิวกุย!

เมื่อม่อตี้ได้ยินคำพูดไร้สาระนี้ เขาก็รู้สึกทั้งขำทั้งโกรธ ม่อตี้กวาดตามองไปรอบๆ อีกครั้งด้วยความรู้สึกที่คุ้นเคย จากนั้นก็คิดขึ้นมาได้ว่า เขากำลังอยู่ในช่วงเวลาหนึ่งของอดีตที่ผ่านมา

รู้สึกว่าจะเป็นช่วงมัธยมหก มีครั้งหนึ่งที่เขาตีม็ครื่องตีม็ที่ม่อหลิวกุยให้ไม่ถึงห้านาทีก็ตัวบวมแดงและหายใจไม่ออกจนเกือบจะขาดอากาศตาย สุดท้าย

ก็ถูกส่งตัวมารักษาที่โรงพยาบาลอย่างเร่งด่วน แต่ก่อนที่จะมอดี้จะถูกหามขึ้นรถฉุกเฉินนั้นก็ไต่เยยถามม่อหลิวกุยว่ารู้หรือไม่ว่าเขาแพ้โกโก้

และในตอนนั้นเอง เขาไม่อยากจะเชื่อเลยว่าพี่สาวที่ภายนอกแสดงความเอาใจใส่เข้ามาโดยตลอดนั้น จริงๆ แล้วก็ไม่ได้ต่างจากคนตระกูลม่อคนอื่น ๆ... หล่อนไม่ได้จริงใจกับเขา

และเพราะประโยคคำถามนั้นเอง ก็ทำให้เขาต้องตกที่นั่งลำบาก ทุกคนคิดว่าเขากำลังใส่ร้ายม่อหลิวกุย เกลียดแค้นม่อหลิวกุย ส่วนตัวหล่อนนั้นก็รู้สึกเสียใจและอับอายจนร้องไห้และหมดสติ

และเมื่อม่อหลิวกุยหมดสติ เขาก็กลายเป็นคนผิดที่ไม่สมควรได้รับการอภัยโทษ

แทบทุกคนคิดว่าเขาไม่เพียงแต่เป็นคนใจแคบที่เกลียดแค้นและคิดที่จะทำลายชื่อเสียงของม่อหลิวกุยจนทำให้หล่อนสะเทือนใจจนหมดสติ ซ้ำยังคิดว่าเขาจงใจตี้มเครื่องตี้มแก้วนั่นเอง เหตุผลเป็นเพราะสุดท้ายแล้วเขาก็ไม่ได้เสียชีวิตและยังคิดที่จะวางแผนทำร้ายม่อหลิวกุยอีก... เพียงแต่ว่าแผนการของเขาถูกทุกคนเปิดโปงออกมา

หลังจากที่มอดี้ออกจากโรงพยาบาล ความโกรธเคืองของคนตระกูลม่อและความรังเกียจของผู้คนในวัยเดียวกันถูกสาตราที่ตัวเขาทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นคำก่นด่าเสียดสีเสียดแทงและการรุมทูปตีอย่างทารุณ... วันเวลาที่แยะอยู่แล้วยิ่งซ้ำร้ายหนักขึ้นกว่าเก่า จนเขาจำไม่ได้แล้วว่าผ่านพ้นเดือนนั้นมาได้อย่างไร ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องการสอบเข้ามหาวิทยาลัย...

เรื่องราวในชาติก่อนฉายวนเวียนสลับกันขึ้นมา ความรู้สึกดำมืดที่เขากดเก็บเอาไว้พลุ่งพล่านขึ้นไม่หยุด เขาพยายามกลั้นเอาไว้ แสดงสีหน้าไร้ความรู้สึก และลืมหัดขึ้นมามองจูเหวินเจ้ออย่างอ่อนแอ

“เหวินเจ้อ วันนั้นเกิดเรื่องอะไรขึ้น นายพูดเรื่องอะไร ทำไมถึงได้มากล่าวหานันแบบนี้!”

“ฉันกล่าวหานายหรือ ฉันกล่าวหานายที่ไหนกัน!” จูเหวินเจ้อคิดไม่ถึงว่าเรื่องมาถึงขั้นนี้แล้วมอดี้จะยังปฏิเสธ เขาตะโกนด้วยความโกรธซึ่ง “นายถามหลิวกุยไปอย่างนั้น ไม่ได้หมายความว่านายโง่ว่าเป็นความผิดของเธอ หมายความว่า

ว่านายโกรธเกลียดเธอไม่ใช่เธอ! นายคิดจะบิดเบือนความเอาใจใส่ของหลิวกวย และกล่าวหาว่าเธอจงใจทำร้ายนายด้วยใช่ไหม!”

“ฉันเปล่า ฉันไม่เคยคิดอย่างนั้น!”

“นายบอกว่าไม่เคยคิดอย่างนั้นหรือ พอได้แล้ว พวกเราไม่ใช่คนโง่งนะ คิดว่าพวกเราจะไม่รู้หรือว่านายคิดอะไรอยู่ หลิวกวยทำคุณบูชาโทษแท้ๆ อุตส่าห์ตีด้วยแต่กลับถูกนายลอบกัดจนได้! ม่อตี้ นายนี้มันเลวจริง ๆ!”

“ฉันเปล่าจริง ๆ!” ดวงตาของม่อตี้แดงก่ำ และพยายามจะลุกขึ้นจากเตียง แต่จูเหวินเจ้อกลับไม่เชื่อเลยสักนิด ทั้งยังถลึงตาส่องมองม่อตี้

“นายแก้ตัวไปก็ไม่มีประโยชน์ อีกอย่างพวกเราก็ไม่รู้ว่านายแพ้ก๊อไก้ แต่ นายรู้ตัวเองดี รู้ว่าตัวเองแพ้มัน นายจงใจทำให้เป็นแบบนี้สินะ”

“ฉันจงใจมันหรือ!”

ม่อตี้จะยกอยู่ในท่าที่พยายามจะลุกขึ้นและจ้องมองจูเหวินเจ้ออย่างไม่อยาก จะเชื่อ ดวงตาของม่อตี้แดงก่ำ เขาสูดลมหายใจก่อนจะเอ่ยว่า

“ช่วงนั้นฉันเป็นหวัด แล้วในเครื่องตีมนั้นก็มีส่วนผสมของโกโก้อยู่ไม่มากนัก ไม่ได้กลิ่นถึงได้จับไปสองสามคำ นายบอกว่าฉันจงใจมันหรือ ถ้าฉันมาถึงโรงพยาบาลซักวันนี้แค่เน็ดเดียวก็ตายแล้ว จูเหวินเจ้อ นายคิดว่าฉันจงใจหรือไง!!!”

“ตอนนั้นนายก็ไม่มีอะไรแล้วนี่ นายดูแข็งแรงดีนี่นา แผนการนี้ไม่เลวเลย ไม่ใช่หรือไง! นายไม่มีอะไร แต่หลิวกวยต้องเป็นลม!”

“จูเหวินเจ้อ นาย...” ม่อตี้ถลึงตาส่องมองอีกฝ่าย เอ่ยด้วยน้ำเสียง สิ้นเทา “นายมันเห็นผิดเป็นถูกไปหมด! นายไม่คิดว่าสิ่งที่นายพูดมันใจร้ายไปหน่อยหรือไง!!!”

“ฉันเนี่ยนะใจร้าย!!!”

จูเหวินเจ้อไม่เคยถูกม่อตี้ที่ปกติจะอ่อนโยนและ ‘ซื่อๆ’ มาตลอดตวาด อย่างเกรี้ยวกราดขนาดนี้ ความซึ่งโกรธยิ่งทวีคูณเป็นสามเท่า เขาไม่อยากจะอดทน และเสแสร้งทำเป็นดีกับอีกฝ่ายต่อไป จูเหวินเจ้อเดินตรงเข้าไปหาม่อตี้ด้วยสีหน้า เย็นชา ก็มองจ้องมองอีกฝ่ายอย่างโกรธเกรี้ยว

“ม่อตี้ นายนี้หน้าหนาจริงนะ ยังมีหน้ามาว่าคนอื่นใจร้ายได้! ฉันจะบอก นายให้ นายเลิกเสแสร้งสักทีและเลิกแก้ตัวด้วย ไม่มีใครเชื่อนายหรอก! ไม่ใช่

แค่พี่ชาย พ่อแม่ และปู่ของหลิวกวยเท่านั้น พวกเพื่อนที่โรงเรียนก็เห็นธาตุแท้ของนายหมดแล้ว ความจริงฉันก็ไม่ได้อยากจะว่านายหรืออะไร เพราะอย่างน้อยเราก็เป็นเพื่อนสนิทกันมาหลายปี ที่นายเคยเสแสร้งแกล้งทำนั้นก็ช่างเถอะ แต่การที่นายทำร้ายหลิวกวย วางแผนยอมทำร้ายตัวเองเพื่อใส่ร้ายเธอ นายมันมั่นใจจริงๆ นายมันไม่ใช่คน!”

“ฉันนะเธอที่เลว” ม่อตี่จับพุงเอาไว้แน่นจนแทบจะฉีกขาด “จูเหวินเจ้อ พวกเราเป็นเพื่อนกันมาสามปี สามปี! นายไม่เคยเข้าใจฉันเลยแล้วยังคิดแบบนี้กับฉันมาตลอด!”

“ฉันไม่ได้คิดกับนายแบบนี้มาตลอด ฉันก็เพิ่งมารู้ตัวตอนที่แท้จริงของนายเมื่อไม่นานมานี้เอง” จูเหวินเจ้อพูดด้วยน้ำเสียงสงบนิ่งและมองม่อตี่ด้วยสายตาเหยียดหยาม จากนั้นก็ยื่นมือออกไปจับแขนของม่อตี่เอาไว้ “ไม่ว่ายังไง วันนี้นายจะต้องไปกับฉันเพื่อขอโทษหลิวกวย! ถ้าหากเธอยอมให้อภัยนาย พวกเราก็จะ...”

“จะทำไม!” ม่อตี่สะบัดมือของจูเหวินเจ้อออก เขาแค้นเสียงหัวเราะดวงตาแดงระเรื่อ สีหน้าค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเย็นชา “จูเหวินเจ้อ ฉันเข้าใจแล้ว นายกำลังพยายามทำให้ฉันกลายเป็นคนผิด! เป็นแพะรับบาป! ฉันไม่รู้ที่นายทำไปเพื่ออะไร แต่ฉันจะบอกไว้ให้ นายไม่มีทางจะทำให้ฉันยอมรับความผิดในสิ่งที่ฉันไม่ได้ทำ ไม่มีทาง! ฉันไม่ไป!”

“บังคับให้รับผิดหรือ! ถึงขนาดหลิวกวยหมดสติไปแล้วนายยังจะหาว่าฉันบังคับให้นายรับผิดอีก ม่อตี่ นายมันหน้าไม่อายจริงๆ! ทุเรศ! นายลุกขึ้นมาเถยวี่... อ้ากกกก!!!”

จูเหวินเจ้อถูกม่อตี่ตอยแสบหน้าจึงร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด ความโกรธยิ่งเพิ่มขึ้นทวีคูณ เขามองม่อตี่อย่างไม่อยากจะเชื่อสายตา และรู้สึกอับอายถึงที่สุด

“ม่อตี่ นี่นายกล้าตอยฉันหรือ!!!”

พริบตาต่อมาจูเหวินเจ้อก็เหวี่ยงหมัดใส่ม่อตี่ที่นอนอยู่บนเตียงคนไข้อย่างรุนแรง

“เหวินเจ้อ!”

เด็กนักเรียนผมสกินเฮดร้องด้วยความตกใจและท่าทางจะเข้าไปห้าม แต่

ด้วยความเกลียดแค้นมอด้ที่ทำให้นางฟ้าของเขาต้องหมดสติ ทำให้เขาเพียงแต่ทำท่าจะเข้าไปช่วย เพราะจริงๆ แล้วกลับหวังว่ามอด้จะถูกซ่อมจนพิการ

น่าเสียดาย ในขณะที่เขายังไม่ทันได้เก็บสืบนายัมเยาะในความทุกข์ของคนตรงหน้า วินาทีต่อมามอด้ก็ใช้มือหนึ่งจับข้อมือของจูเหวินเจ้อบิตออกจนอีกฝ่ายแยกเขี้ยวและใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด จากนั้นมอด้ก็ยกขาขึ้นยันเข้าที่ท้องของจูเหวินเจ้ออย่างแรงจนอีกฝ่ายกระอักและลงไปคุกเข่าอยู่กับพื้น!

ตัวอย่าง

2

ม่อตี้ใช้เวลาหลังจากออกจากบ้าน ตระกูลม่อในชาติที่แล้วด้วยการเรียนศิลปะการต่อสู้ และได้นำมาใช้กับจูเหวินเจ๋อในตอนนี้นี้สักที

จูเหวินเจ๋อโมโหจนดวงตาแดงก่ำ เขาก่นด่าม่อตี้ด้วยถ้อยคำร้ายกาจแต่ก็ไม่มีประโยชน์ เด็กชายผมสกินเฮดคิดจะเข้ามาห้าม แต่ถูกม่อตี้เหยีบเท้าจึงได้แต่ล้มลงและร้องด้วยความเจ็บปวด

จนกระทั่งมีเสียงคนจากข้างนอกดังเข้ามา ม่อตี้จึงปล่อยมือและก้าวหลบไปด้านข้าง

“ม่อตี้ นายมันหาเรื่องตายซะแล้ว!!!” จูเหวินเจ๋อที่ถูกทำร้ายจนตาแดงกระโดดลุกขึ้นมาจากพื้นก่อนจะยกขาถีบไปทางม่อตี้

“ทำอะไรกัน พวกเธอทำอะไรกัน” นายแพทย์คนหนึ่งตามด้วยพยาบาลวิ่งเข้ามาจากหน้าประตู และรีบเข้าไปดึงตัวจูเหวินเจ๋อออกมา “พวกเธอทำอะไรนี่มันห้องคนไข้เนะ ถ้าอยากจะมีเรื่องกันให้ออกไปข้างนอก คิดว่าเก่งนักหรือไงที่มาชกต่อยกับคนที่ยังป่วยอยู่!”

“ทำไมพวกเธอถึงทำแบบนี้ เด็กคนนี่เพิ่งจะอาการดีขึ้นได้แค่สองวัน พวกเธอก็เข้ามาชกต่อยเขาแล้วหรอ” นางพยาบาลดูมีอายุที่อยู่อีกด้านเฝ้าขึ้นอย่างไม่พอใจ พลังมองดูจูเหวินเจ๋อและเพื่อนด้วยสายตาที่เหมือนมองเด็กเหลือขอ

จูเหวินเจ๋อโกรธจนลมออกหู รู้สึกอึดรนทนไม่ได้ เขาอยากจะซ้อมม่อตี้

ให้พิการ แต่ก็รู้ว่าตอนนี้เขาไม่ควรทำอย่างนั้นต่อ จึงได้แต่ถลึงตามองอีกฝ่าย “นายคิดว่าตัวเองเสแสร้งแกล้งทำแบบนี้แล้วคนอื่นจะไม่เห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของนายหรือไง คนทั้งโรงเรียนเขารู้หมดแล้ว นายคอยดูไปเถอะ!”

จูเหวินเจ้อผลึกหมอกที่ยืนขวางประตูอยู่ออก ก่อนจะวิ่งออกไปจากห้องของคนไข้ ส่วนนักเรียนชายอีกคนก็รีบตามไปโดยเอ่ยทิ้งท้ายไว้ว่า “พวกคุณอย่าคิดว่าเขาเป็นคนดีนะ เสแสร้งทั้งนั้นแหละ!”

ม่อตี้ยืนเท้าเปล่าไม่พูดไม่จา เอาแต่ก้มหน้า สองมือกำแน่น

หมอมองสบตากับนางพยาบาลโดยไม่สนใจคำพูดของนักเรียนชายทั้งสองคนนั้น และมองเด็กหนุ่มตรงหน้าพร้อมถอนหายใจหนัก ๆ ด้วยความสงสาร

เมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อน เด็กคนนี้ถูกส่งมาที่โรงพยาบาลในสภาพที่เกือบจะไม่รอด กว่าจะช่วยให้ฟื้นชีวิตอันตรัยไม่ใช่เรื่องง่าย เขานอนอยู่ที่โรงพยาบาลมาหลายวันก็ไม่มีครอบครัวมาเยี่ยมเลยสักคน ยิ่งวันนี้มาเจอเหตุการณ์นี้อีกมันช่าง...

เฮ้อ...

หมอกำลังคิดจะเอ่ยปลอบใจเด็กหนุ่ม ก็เห็นว่าเขาหันกลับไปขึ้นเตียงแล้วซุกตัวเองลงใต้ผ้าห่ม

ภาพบนเตียงมีก้อนผ้าห่มหนุนขึ้นมาข้างดูโดดเด่นอย่างน่าสงสาร หมอนิ่งงันก่อนจะเอ่ยว่า “ม่อตี้ อย่าคิดมากเกินไป พักผ่อนเสียเถอะ” พอพูดจบก็ปิดประตูอย่างแผ่วเบา ก่อนจะเดินจากไปพร้อมนางพยาบาล

ใต้ผ้าห่มนั้น ม่อตี้ยกสองมือขึ้นมากุมไบหน้า แขนสั่นเทาทั้งสองข้าง มีเส้นเลือดดำปูดโปนขึ้นมา ทางตามีรอยแดงก่ำ

แต่ไม่ใช่เพราะเขาเสียใจ ไม่ใช่เพราะเขาซึ่งโกรธ แต่เป็นเพราะเขาตื่นเต้นต่างหาก

เขาเปลี่ยนไปแล้ว จากที่เคยปล่อยให้ชีวิตเป็นไปตามเนื้อเรื่องที่เขียนไว้ เขาได้เปลี่ยน ‘ชะตาชีวิต’ ให้เป็นของตัวเอง เวลานั้นในชาติที่แล้ว เขาถูกจูเหวินเจ้อบังคับให้ไปขอโทษพี่สาว ถูกเปิดโปงความ ‘น่ารังเกียจ’ และ ‘ต่ำทราม’ ถูกม่อหลิวกุยใช้มี้อันบอบบางตบหน้าของเขา และถูก...ประณามหยามเหยียด

แต่ในตอนนี้ อย่างน้อยเขาก็ได้เปลี่ยนแปลงมันแล้วส่วนหนึ่ง!

ม่อตี้ฝังใบหน้าลงกับหมอน มุมปากส่ายยิ้ม ปลายหางตาเป็นประกาย
เย็นเยือก

วันต่อมา ม่อตี้ตื่นนอนแต่เช้า สะพายกระเป๋าหนังสือแล้วไปพบแพทย์
เพื่อทำเรื่องออกจากโรงพยาบาล

อาการแพ้อาหารของเขาแทบจะไม่หลงเหลือแล้ว ไม่จำเป็นต้องอยู่ดูอาการ
ที่โรงพยาบาลต่อไป เรื่องสำคัญอีกอย่างคือม่อตี้มีลางสังหรณ์ว่าวันนี้พี่ชายคน
ที่ห้าของเขา ม่ออู่หัง จะมาหาเรื่องเขา เขาจะต้องหาทางหลบตั้งแต่ตอนนี้ดีกว่า

ม่ออู่หังเป็นหนึ่งใน ‘พี่ชาย’ ที่โหดร้ายกับเขามากที่สุดคนหนึ่งและยังเป็น
คนมุทะลุมากที่สุด ม่อตี้ยังจำได้ไม่ลืมว่าเมื่อชาติที่แล้วหลังจากที่เขาถูกรวบครีว
จับเข้าไปอยู่ในโรงพยาบาลจิตเวช นอกจากม่ออู่หังจะให้คนมาทำเขาชาหักแล้ว
ยังสั่งให้หมอฉีดมอร์ฟินให้เขามากๆ เพียงเพื่อแก้แค้นให้กับม่อหลิวกู่!

จะว่าไป การที่เขาต้องตายด้วยน้ำมือของคนบ้าในโรงพยาบาลจิตเวช
เมื่อชาติที่แล้ว ถือเป็นการตายที่ค่อนข้างดีอยู่

แววตาของม่อตี้เย็นเยือก เผยยิ้มเย้ยหยัน แต่ในชั่วพริบตาต่อมาเขาก็
กลับไปเป็นเด็กนักเรียนท่าทางใสซื่อดังเดิม

หมอคนนั้นอยากจะให้เขาอยู่ที่โรงพยาบาลเพื่อดูอาการต่ออีกสองสามวัน
หลังจากที่ย่อยอยู่สักพักแล้วเห็นว่าม่อตี้ยังคงยืนกราน หมอจึงได้แต่ยอมตกลง
โดยไม่มีทางเลือก

“อาการแพ้ของเธอยังไม่หายสนิท กลับไปจะต้องพักผ่อนให้ดี ยาพวกนี้จะต้อง
กินให้ตรงเวลา ต้องกินติดต่อกันอย่างน้อยสามวันถึงจะหยุดได้ เข้าใจไหม”

“เข้าใจครับ ขอขอบคุณมากครับ” ม่อตี้มองหมอด้วยความตื่นตันและจริงจัง
ทั้งยังพยักหน้าอีกด้วย

แสงอาทิตย์สว่างจ้าจากด้านนอกหน้าต่างส่องเข้ามาหา ม่อตี้ กระแทกกับ
ผิวหน้าเนียนขาวจนเกิดเป็นแสงนวล ด้านบนของดวงตาใสนั้นคือขนตาวาวหนา
ที่ถูกแสงตกกระทบ ยิ่งทำให้เขาดูเหมือนเด็กน้อยใสซื่อไร้เดียงสามากยิ่งขึ้น

ท่าทางเรียบร้อยรู้ความนั้นทำให้หัวหน้างานพยาบาลใจอ่อน และเอ่ยกำชับ
อย่างอดไม่ได้ “อีกอย่างนะ พวกของแสดงก็ห้ามกิน ผักกูดข่าย เนื้อ ห้ามกิน
เด็ดขาด”

“ครับ ขอบคุณมากครับคุณน้า ผมจะจำไว้” ม่อตี้ยิ้มให้หัวหน้านางพยาบาล ทำให้ใบหน้าด้านขวามีรอยลักยิ้มเล็กๆ ปรากฏขึ้น

“เด็กดี” แววดาหัวหน้านางพยาบาลยิ่งเพิ่มความเอ็นดู จากนั้นก็เหมือนจะนึกอะไรได้ จึงขมวดคิ้วพร้อมเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดว่า “เด็กสองคนที่มาหาเรื่องเธอเมื่อวานนี้เป็นเพื่อนที่โรงเรียนหรือเปล่า กลับไปแล้วจะต้องระวังพวกเขาให้ดีนะ ตอนที่เธอป่วยเจียนตายไม่เคยมาเยี่ยม แล้วยังมาทำร้ายเธอทั้งๆ ที่ยังไม่หายดี เจ้าสองคนนั้นไม่ใช่คนดีเลย!”

คราวนี้ม่อตี้ไม่ตอบรับ เขาเพียงแต่พยักหน้า จากนั้นก็ก้มหน้ารอให้หมอออกไปสั่งยา

หัวหน้านางพยาบาลเห็นว่าเด็กชายยืนก้มหน้าทางตามีรอยแดง ก็รู้สึกทอถอนใจด้วยความสงสาร ทั้งยังโกรธเด็กนักเรียนชายนิสัยไม่ดีสองคนนั้นไปพร้อมๆ กัน สองคนนั้นคงจะเที่ยวรังแกคนอื่นไปทั่วละสิ! เด็กอะไรกัน เห็นแต่่งตัวดี ๆ ที่แท้ก็เป็นพวกก่พวกราก!

มุมปากของม่อตี้หยักยิ้มเพียงเล็กน้อยจนไม่มีใครสังเกตเห็น ก่อนจะกลับคืนสู่สีหน้าปกติ

เรื่องราวเป็นไปตามที่เขาคาดเอาไว้เมื่อคืนนี้ไม่มีผิด ตรรกะแก่นแท้ของโลกนี่คือ...ทุก ๆ คนจะต้องคลั่งรักม่อหลิวกุยและรังเกียจเขา ม่อตี้ แต่ความจริงแล้วเรื่องนี้ก็มีขอบเขตที่จำกัดอยู่ เพราะผู้คนขาวหรือคนที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องนั้นไม่ได้รวมอยู่ด้วย

และเขายังมีอีกสมมติฐานหนึ่ง หรือจะเรียกว่าลางสังหรณ์ก็ได้ ถ้าหากเขาต้องการที่จะเปลี่ยนโชคชะตาของตัวเอง ต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งที่ลิขิตโลกของเขาเมื่อชาติที่แล้ว นอกจากจะต้องพยายามเปลี่ยนทิศทางของเรื่องแล้วยังต้องทำให้บุคคลที่อยู่นอกเหนือจากวงสังคมของเขารู้สึกดีและเป็นพรรคพวกของเขาด้วย!

เพราะถึงอย่างไรต่อให้เขาใช้กำลังของเขาเพียงคนเดียวและสามารถเปลี่ยนแปลงเรื่องราวต่างๆ ได้ สุดท้ายถ้าถูกจับเข้าโรงพยาบาลจิตเวชอีก ก็จะไม่มีการช่วยเหลือเขา แล้วสิ่งที่เขาพยายามไปก่อนหน้านี้จะไปมีประโยชน์อะไร!

ม่อตี้ไม่เคยคิดว่าจะสามารถรับมือกับทุกคนที่คลั่งรักม่อหลิวกุยได้เพียง

ลำพัง ไม่ใช่เพียงแค่คนในครอบครัวตระกูลม่อเท่านั้น แต่ยังรวมถึงพระเอก และพระรองทั้งหลาย ล้วนมีตำแหน่งอยู่ในสังคมชั้นสูงของประเทศ ซึ่งเป็นสิ่งที่สามารถรับประกันได้ว่าพวกเขาจะรักและดูแลม่อหลิวกวยจนกลายเป็น 'เจ้าหญิง' ที่คนทั้งประเทศรักและได้รับความนิยมสูงสุด และถ้าคนเหล่านี้ร่วมมือกันจัดการกับเขาเมื่อไร เขาก็ไม่คิดว่าตัวเองจะยังมีชีวิตรอดอยู่ได้

ม่อตี้กำหมัดแน่น กัดฟันเบาๆ

ไม่ว่าอย่างไร ชาตินี้เขาจะไม่ยอมถูกย้ายเหมือนชาติก่อน ไม่ยอมให้ตัวเองเป็นตัวจี้กเกอร์ที่น่าอับอายและน่าหัวเราะนั้นอีก จะไม่ยอมถูกผลักให้มีจุดจบอย่างครั้งที่แล้วอีกต่อไป

เขาจะใช้พลังกำลังความสามารถทั้งหมดเปลี่ยนแปลงทิศทางของเรื่องราวเปลี่ยนแปลงชะตาของโลกใบนี้ เขาจะพยายามเอาชนะใจคนที่สามารถช่วยเหลือเขาได้ ต่อให้เขาจะต้องเสแสร้งหรือวางแผนตลบทลึงก็ตาม...

ขอเพียงแค่เขาสามารถเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตของตัวเองได้ก็พอ!

...

หลังจากจัดการเรื่องปล่อยตัวออกจากโรงพยาบาลสำเร็จ ม่อตี้ก็กล่าวขอบคุณหมอและหัวหน้านางพยาบาลอย่างน่ายก จากนั้นจึงเดินออกจากโรงพยาบาล

แสงอาทิตย์ด้านนอกสว่างจ้าจนดูเหมือนทุกสิ่งทุกอย่างถูกฉาบไว้ด้วยทอง ม่อตี้สะพายกระเป๋าหนังสือและสวมชุดนักเรียนเดินไปตามถนน พลังคิดว่าตอนนี้เขาจะไปอาศัยอยู่ที่ไหนดี

และแล้วสิ่งที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น ใบหน้าของม่อตี้ยุ่น จ้องมองเงาร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่บนถนนตรงหน้า

ผู้...ผู้ชายคนนั้นคือมู่...

มู่เทียนเหิง!!!

มู่เทียนเหิงเมื่อชาติที่แล้วก่อนที่ม่อตี้จะตาย คนคนนี้ได้กลายเป็นเศรษฐีอันดับที่สามของโลก ร่ำรวยมีอำนาจล้นฟ้าและชื่อเสียงโด่งดังยิ่งกว่าฉินก๊วยที่เป็นมหาเศรษฐีของประเทศ!!!!

ม่อตี้หายใจติดขัด มองดูชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาที่เพียงแค่ขยับตัวก็ให้ความรู้สึกสูงส่งที่ยากจะบรรยายออกมา เขาคอนนั้นอยู่ห่างออกไปสิบกว่าเมตร

ม่อตี่จึงชะงักพิงเท้าทันที

เกิดอะไรขึ้น มู่เทียนเหิงมาอยู่ที่เมืองหลวงได้อย่างไร ตอนนี้เขาควรจะอยู่ที่ประเทศ M ไม่ใช่หรือ!

อีกอย่าง เขาพิการไม่ใช่หรือ ทำไมเขาของเขาถึงได้ดู...ปกติ!

แต่มู่เทียนเหิงกลับไม่สังเกตเห็นม่อตี่เลยสักนิด หรือพูดได้ว่าเขาเคยชินเสียแล้วที่ไม่่ว่าจะทำอะไรก็จะกลายเป็นเป้าสายตาของคน มู่เทียนเหิงเคยชินกับการปิดกั้นตัวเองจากสายตาที่จับจ้องมา เขาเดินตรงไปที่รถยี่ห้อมายบัคสีดำ ก่อนจะเปิดประตูแล้วเข้าไปนั่ง

ชายหนุ่มดวงตาสีฟ้าเส้นผมสีทองที่นั่งอยู่ในตำแหน่งข้างคนขับร้อง “ว้าว” พร้อมหัวเราะคิกคักแล้วหันมาพูดกับมู่เทียนเหิงว่า “มู่ ฉันนี่อิจฉานายจริงๆ”

“หรือ” มู่เทียนเหิงเหลือบสายตาไปมองลาสต์ เลิกคิ้วเล็กน้อยก่อนจะพูดพร้อมรอยยิ้มว่า “ฉันรู้ว่านายด้อยกว่าฉันอยู่หน่อยหนึ่ง แต่ขอเตือนเอาไว้ก่อนนะว่า นายอย่าคิดอิจฉานั่นดีกว่า นายต้องกล้าเผชิญหน้ากับความห่างชั้นกันของเรา แล้วมันจะเป็นประโยชน์กับการพัฒนาตัวของนายเอง”

“ไอ้บ้าเอ๊ย!” ลาสต์สบถออกมาแล้วกัดฟันกรอด “ฉันว่านะ ไอ้พวกสาวสวยๆ หนุ่มหล่อๆ ที่มาชอบนายนะเป็นพวกตาบอดทั้งนั้น ปากร้ายยังกับอะไร ยังมีคนหน้าตาดี ๆ พุงเข้าหาอยู่ได้!”

มู่เทียนเหิงยิ้มบาง มองหน้าลาสต์ “รู้แล้วยังจะรู้สึกล้อจฉานายอีก”

“เฮอะ!”

ลาสต์กลอกตา เขามองดูเพื่อนสนิทที่มีแววตาเป็นประกายเหมือนดวงดาวและใบหน้าราวกับภาพสลักที่อยู่ตรงหน้า มู่เทียนเหิงเพียงแค่อัปไร้มาก็เหมือนสายลมอบอุ่นของฤดูใบไม้ผลิที่มีเสน่ห์จนทำให้ใจสั่น ประกายความสูงส่งน่าเกรงขามเปล่งออกมาตั้งแต่เส้นผมจรดปลายเล็บ ลาสต์แอบบอกรับกับตัวเองว่าอย่าไปโมโหกับเจ้าโรคจิตคนนี้เลย เหนือฟ้ายังมีฟ้า เขาเองก็เป็นหนุ่มหล่อรวยที่เป็นที่ชื่นชอบเช่นกัน เรื่องอะไรจะต้องเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับเจ้าโรคจิตที่เป็นชายหนุ่มตัวสูง ฉลาด มีความสามารถอย่างโดดเด่นคนนี้ด้วย ไม่โกรธหน้าไม่โกรธ

“ฉันนี่เกียจจะสนใจนายละ”

ลาสต์ทำเสียงฮึดฮัด เตรียมจะหันไปมองดูเด็กหนุ่มรูปงามเมื่อครู่นี้แทน เพื่อเป็นการปลอบใจ

เฮ้อ คิดๆ ไปก็รู้สึกอิจฉาอยู่ดี มองแค่เพียงแวบเดียวเขาก็รู้แล้วว่า เด็กหนุ่มคนเมื่อครู่เป็นเด็กหนุ่มรูปงามชั้นยอด ทั้งเอว ทั้งขา ทั้งใบหน้า ไม่มีจุดขาดตกบกพร่อง! น่าเสียดายที่ถูกมู่เทียนเหิงตักไปซะได้ เมื่อคืนนี้เด็กหนุ่มคนนั้นถึงกับหยุดเดินจ้องมองไอ้โรคจิตมู่เทียนเหิงอย่างตตะละลึง สวรรค์ไม่ยุติธรรมเลยสักนิด!!!

เมื่อเห็นว่าอยู่ๆ ลาสต์ก็มองออกไปด้านนอก มู่เทียนเหิงจึงมองตามออกไปด้วย ก็เห็นเด็กหนุ่มรูปงามคนหนึ่งกำลังหันกลับไป

ใบหน้าด้านข้างของเด็กหนุ่มที่เหมือนถูกเคลือบไว้ด้วยแสงสว่างเรืองรอง ก้มลงเล็กน้อย สันจมูกโด่งได้รูปตัดลำแสงนั้นออกเป็นสองส่วน หางตาราวกับภาพวาดที่ลากเส้นพู่กันยาวแล้วสลับปลายอย่างนุ่มนวล จากนั้นก็ระบายให้เกิดแสงเงา น่าหลงใหลเสียจนยากที่จะบรรยาย แม้มู่เทียนเหิงจะมองดูจากระยะไกล ก็ยังเห็นว่าภายในแวตานั้นมีประกายวับแวมราวหยกดำ และขนตาวาวที่ถูกแสงอาทิตย์ตกกระทบนั้น ยิ่งงดงามจนเรียกได้ว่า ‘ดั่งวาด’ ทั้งยังเติมความน่าหลงใหลลงไปด้วย

“คนผีทะเล!” เสียงของลาสต์ระเบิดอยู่ข้างหูของมู่เทียนเหิงโดยไม่ยอมปล่อยให้เขาได้ชื่นชมต่อ “ไอ้คนผีทะเล หยุดมองได้แล้ว!”

“คนผีทะเลอะไรอะ” มู่เทียนเหิงหันกลับมามองลาสต์ “ทำไม นายมองได้แล้วฉันมองไม่ได้เหรอ?”

“เราสองคนไม่เหมือนกัน ฉันชื่นชมด้วยความบริสุทธิ์ใจ ส่วนนายไม่ต้องพูดถึง” ลาสต์คิดไม่ถึงว่าเขาแค่หันไปมองเพียงนิดเดียวเท่านั้น มู่เทียนเหิงใน ‘คราบคนผีทะเล’ ก็ตามจับจ้องไปที่เด็กหนุ่มคนนั้นด้วยความลุ่มหลง

“ไม่เหมือนกันตรงไหน ฉันเป็นพวกเจ้าชู้เด็ดดอกไม้ริมทางเหอะ” มู่เทียนเหิงถามคาดคั้น เขาเป็นคนที่โสดที่ไม่เคยสานความสัมพันธ์กับใครง่าย ๆ

“ฉันไม่ได้หมายความว่านายจะเด็ดเล่น” ลาสต์กล่าว “แต่ความเป็นไปได้ที่นายจะเด็ดเจ้าเด็กคนนั้นมันมีมากเกินไปนะสิ พุดตามจริงนะ ตอนที่นายขึ้นรถเมื่อกี้ เจ้าเด็กนั้นพอเห็นนายเข้าก็ตะลึงจนก้าวขาไม่ออก โดนนายตกชะได้

มันน่าโมโหจริง ๆ!”

“จริงหรือ” มู่เทียนเหิงยิ้มออก เขาหรีตาลงแล้วเปลี่ยนตำแหน่งที่วางขา “ถึงพูดไปแล้วดูเหมือนคนหลงตัวเอง แต่ขอบอกไว้เลยนะ ถึงเจ้าเด็กนั้นจะชอบฉันก็เถอะ แต่ฉันไม่มีทางคิดอะไรกับคนที่อายุน้อยขนาดนั้นหรอก”

ลาสต์ “เหอะ ๆ”

...

อีกด้าน เมื่อม่อตี้เห็นมู่เทียนเหิงขึ้นนั่งบนรถ ก็รีบจำเพาะเบียนรถเอาไว้ ก่อนจะเดินจากไป

เขาไม่รู้ว่ทำไมตอนนี้มู่เทียนเหิงถึงอยู่ที่เมืองหลวง แต่จากเรื่องราวในชาติก่อน ม่อตี้ก็อดที่จะคาดเดาไม่ได้ว่า ก่อนวันครบรอบหนึ่งปีในการก่อตั้งบริษัท มู่เทียนเหิงได้เดินทางมาที่เมืองหลวง แต่ไม่รู้ว่เพราะเหตุใดถึงเกิดอุบัติเหตุขึ้นจนทำให้ขาข้างขวาของมู่เทียนเหิงต้องพิการ!

และขาข้างที่พิการนั้นรักษาอย่างไรก็ไม่หาย ทำให้ภาพการปรากฏตัวเพื่อให้สื่อสัมภาษณ์ครั้งแรกของมู่เทียนเหิงในวันครบรอบบริษัทนั้น ชื่อเสียงของชายหนุ่มรูปหล่อ ร่ำรวย ชาติตระกูลสูงส่งได้ถูกแพร่ไปทั่วโลกพร้อมกับภาพขาที่พิการของเขา

แต่ถึงแม้ว่มู่เทียนเหิงจะพิการ ความสามารถของเขากลับล้าหน้าเกินกว่าใคร

ถึงอย่างนั้นตอนที่ม่อตี้อ่านหนังสือเล่มนั้นก็ไม่ว่าเรื่องราวที่เอ่ยถึงมู่เทียนเหิงเลยสักครั้ง นอกจากที่เอ่ยถึงสองสามประโยคในบทแยกซึ่งเล่าถึงตอนที่ม่อหลิวกุยกับฉินอี่เซิงกำลังพลอดรักกันอยู่บนเตียง และเรียกมู่เทียนเหิงว่า ‘ตาแกมีเงินที่พิการและโรคจิต’ เป็นการส่งเสริมภาพลักษณ์ฉินอี่เซิงให้ดูเป็นชายหนุ่มแข็งแรงและมีพลังกำลังเกินใคร

และชายแกที่ไม่ได้เป็นแม่แต่ตัวเบ๊ในนิยาย จึงเป็นคนที่เขาควรเข้าหามากที่สุดไม่ใช่หรือ!!

ส่วนคำว่า ‘โรคจิต’ นั้นจะหมายความว่าโรคจิตแบบไหนม่อตี้ไม่ได้สนใจ ขอเพียงแค่เขาสามารถบรรลุเป้าหมายได้ ขอเพียงให้เขาได้ ‘ใช้ประโยชน์’ จากเส้นสายและความสามารถของตาแกคนนั้น เขายอมทำทุกอย่าง

แววตาของม่อตี้เป็นประกายคมกริบ เขารีบเก็บซ่อนสายตานั่นก่อนจะ
กั๊กฟันแล้วหันไปโบกรถ ตัดสินใจกลับบ้านตระกูลม่อเพื่อทำตามแผนที่เขาเพิ่ง
จะวางไว้เมื่อ

“คุณอาครับ รมกวนขับเร็วหน่อยนะครับ พอดีผมมีธุระด่วน”

“ได้เลย” คุณอาคนขับเหยียบคันเร่ง รถพุ่งตัวไปตามถนน

เมื่อม่อตี้ทรงตัวนั่งได้แล้ว ก็เปิดโทรศัพท์มือถือเพื่อหาว่าตอนนี้ม่ออยู่
และคนอื่น ๆ อยู่ที่ไหน ถึงแม้ว่าม่อตี้จะต้องเอาโน้ตบุ๊กและบัตรเอทีเอ็มเพื่อใช้
สำหรับแผนการที่วางไว้ แต่ถ้าพวกพี่ชายของเขาอยู่ที่บ้านละก็ เขาคงต้องเข้าไป
เอาวันอื่น

ม่อตี้เปิดดูโมเมนต์¹ แล้วบังเอิญเห็นโพสต์ที่ม่อหลิวถูกอัปเดตไว้เมื่อหนึ่ง
นาทีก่อน

: ฉันกำลังจะออกจากโรงพยาบาล พวกพี่ ๆ กำลังไปจัดการเรื่องออกจาก
โรงพยาบาลให้ ขอขอบคุณความห่วงใยของทุกคนค่ะ! [หัวใจ] [หัวใจ] [หัวใจ]
นอนโรงพยาบาลมาหลายวันอึดอัดมากเลย แต่มีคุณพ่อ คุณแม่ คุณปู่ และพี่ ๆ
คอยอยู่เป็นเพื่อน มีเพื่อน ๆ ที่โรงเรียนมาเยี่ยม ฉันถึงได้รู้สึกดีขึ้น ตอนนี้นั้น
มีความสุขมาก ๆ เลย รักทุกคนนะคะ! แล้วทุกคนอย่าโทษเลี้ยวตีนะคะ เขาไม่ได้
ตั้งใจ และฉันเองก็ผิดด้วยเหมือนกัน ใกล้จะต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัยแล้ว หวังว่า
ทุกคนจะดูแลสุขภาพให้ดี เราจะได้มาไฟท์ตั้งด้วยกันค่ะ!!!

ด้านล่างมีคอมเมนต์มาอวยพรและแสดงความยินดี รวมถึง...มากระแนะ-
กระแหนเขาด้วย

: นางฟ้าหลิวของพวกเราได้กลับบ้านแล้ว โปรยดอกไม้!!!

: ไม่เป็นอะไรมากก็ดีแล้ว ตอนเห็นเธอร้องไห้จนเป็นลมฉันตกใจแทบ
หึ่งกังวลทั้งกลัว เจ้ากูน้อยของเราแสนดีเหลือเกิน ต้องโทษเจ้าม่อตีนั่น ไม่
อย่างนั้นเธอก็คงไม่เป็นแบบนี้ ใครจะไปจำได้ว่าเขากินอะไรเข้าไปแล้วจะแพ้กันละ
แถมยังมาทำท่าแพ้อาหารจะเป็นจะตายอีก แสดงทั้งนั้น!!!

¹ โมเมนต์ หรือ Moments ฟังก์ชันหนึ่งของแอป WeChat ทำหน้าที่เป็นเครือข่ายสังคม ผู้ใช้สามารถ
แบ่งปันเหตุการณ์และเข้าถึงเหตุการณ์ของเพื่อนใน WeChat ได้ คล้ายกับฟังก์ชัน Voom ในแอป Line

: หลิวกวยต้องตรวจร่างกายด้วยน้ำ ตรวจให้แน่ใจก่อนแล้วค่อยออกจากโรงพยาบาลน้ำ พวกเราจะรอเธอกลับมา! ไอ้ม่อตั้นนี่ก็เลวจริงๆ เธอก็ไม่ต้องไปตีกับมันแล้ว ไม่อย่างนั้นจะไปหลงกลมันอีก ขนาดเธอดีกับมันขนาดนั้น มันยังแวงมากก็ได้!

: คุณพ่อ คุณแม่ คุณปู่ของเธอดีจังเลย รักเธอมากเลย! อัจฉตาร้อนผ่าว ๆ!!!

: ถึงนางฟ้าจะบอกว่าอย่าโทษเขา แต่ฉันก็ยังโมโหไม่หาย นางฟ้าเป็นเจ้าหญิงทั้งข้างในข้างนอกจริงๆ! เป็นคนที่จิตใจดีงามเหลือเกิน ส่วนเจ้าม่อตั้นนั้นก็ให้มันแพ้ยั่วตัวเองไปเถอะ!

“...”

ม่อตั้นอ่านไปสักพักก็ปิดแอปพลิเคชันแล้วหัวเราะเบาๆ

ที่จริงเขาควรจะดีใจด้วยซ้ำ เพราะชาตินี้เขาไม่ได้ถูกบังคับให้เอ่ยปากขอโทษม่อหลิวกวยจะได้ไม่ต้องเอ่ยยอมรับคำขอโทษของเขาแล้วทำให้เขาต้องถูกตีตราว่าเป็น ‘คนผิด’ ทำให้คนที่ด่าเขาน้อยลงกว่าชาติที่แล้วเล็กน้อย

เป็นเรื่องที่น่า...ยินดีมากจริงๆ

เมื่อคุณลุงคนขับที่อยู่ด้านหน้าได้ยื่นม่อตั้นหัวเราะ ก็ถามขึ้นว่า “อะไรรีเจ้าหนูหัวเราะทำไม”

“ไม่มีอะไรครับคุณอา” ม่อตั้นยิ้มบาง น้ำเสียงราบเรียบ “แค่เจอเรื่องสนุกๆ เท่านั้นเองครับ”

3

เมื่อรู้ว่าครอบครัวตระกูลม่ออยู่ที่โรงพยาบาลหัวหมด ม่อตี้ก็วางใจ
หลังจากแท็กซีขับมาถึงหน้าประตูบ้านของตระกูลม่อ เขาก็รีบลงจากรถ

“คะ...คุณหนู กลับมาได้ยังไงครับ” พนักงานรักษาความปลอดภัยหน้า
ประตูตตะลึงและรีบวิ่งเข้ามาหา

ม่อตี้มองดูพนักงานรักษาความปลอดภัยคนนั้น และตอบกลับโดยทำเป็น
มองไม่เห็นแววตาจริงจังและโกรธเกรี้ยวที่ผ่านแวบเข้ามาในดวงตาของพนักงาน
ตรงหน้า “ฉันกลับมาเอาของ เดี่ยวจะกลับไปโรงพยาบาล นายถอยออกไป”

“คุณหนู...” พนักงานรักษาความปลอดภัยประหลาดใจ ไม่รู้ว่าทำไมคุณหนู
คนนี้ถึงได้อยู่ๆ ก็แข็งกระด้างกับเขา แต่พอสังเกตดูดี ๆ ก็เห็นท่าทางว่านอน
สอนง่ายเหมือนแต่ก่อน

ระหว่างที่เขางงงอยู่นั้น ม่อตี้ก็วิ่งเข้าไปในเขตบ้านโดยไม่สนใจสายตา
ของคนรับใช้คนอื่น ๆ เขาวิ่งตรงไปที่ห้องนอนของตัวเองแล้วหยิบโน้ตบุ๊ก บัตร
ประชาชน บัตรเอทีเอ็ม บัตรนักเรียน และของจำเป็นอื่นๆ ใส่เข้าไปในกระเป๋า
ใบใหญ่ จากนั้นก็แบกกระเป๋าวิ่งลงไปยังข้างล่างโดยที่ไม่สนใจจะนำเสื้อผ้าไปด้วย

ระหว่างที่กำลังวิ่งลงบันไดอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงคุ้นเคยของคนคนหนึ่ง

“เร็วเข้า ไปไหนกันหมด รีบเอาน้ำผลไม้ที่เสียวๆ ขอบมา ต้องเย็นจัดนะ!
น้องไม่ได้ดื่มอะไรมาตลอดทาง ต้องคอยแหย่จนทรมานแน่ๆ!”

...นั่น ม่ออู่หังนี่นา!

ม่อตี่ชะงักงัน เขาไม่อาจควบคุมความรู้สึกสะอิดสะเอียนและโกรธเกรี้ยวที่ออกมาจากกระดูกดำทั้งยังกำลังพล้งพล่านอยู่ในใจได้เลย! แต่พริบตาต่อมา ม่อตี่ก็คิดถึงคำก่นด่าและการถูกซ้อมที่เขาได้รับเมื่อก่อนนับครั้งไม่ถ้วน รวมทั้งก่อนที่เขาจะถูกจับเข้าโรงพยาบาลจิตเวชนั้น ม่ออู่ยังใช้ท่อนเหล็กทุบขาของเขาและไม่ยอมให้รักษาเพื่อเป็นการแก้แค้นให้กับม่อหลิวกุย ทำให้ทั้งร่างของเขาสิ้นหาอย่างควบคุมไม่ได้เพราะความเจ็บปวด

คิดไม่ถึงเลยว่า เขาอุตส่าห์พยายามหลบเลี่ยงแล้วแท้ๆ คนแรกที่พบยังเป็นม่ออู่หังอีก!!!

ม่อตี่กำมือจนเล็บจิกฝ่ามือตัวเอง

“มาแล้วค่ะๆ คุณหนูห่า นี่ค่ะ”

ป่าหลิวที่รับผิดชอบห้องครัวรีบวิ่งเข้ามายืนกระเปาะเก็บความเย็นให้กับม่ออู่หัง เมื่อม่ออู่หังรับไปแล้ว ก็รีบหันหลังแล้วเดินจากไปโดยไม่คิดจะมองมาที่บันไดเลยสักนิด

ในขณะที่ม่อตี่กำลังจะถอนหายใจอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงป่าหลิวยิ้มตาหยีพูดว่า “คุณหนูห่าไม่ไปด้วยกันกับคุณหนูเล็กหรือคะ เมื่อกี้ดิฉันได้ยินว่าคุณหนูเล็กเข้ามาเอาของนี่คะ”

“!” ม่อตี่ที่ยืนอยู่บนบันไดเหวี่ยงตัวถอยหลัง

“อะไรวะ” ม่ออู่หังชะงัก ดวงตาค่อยๆ ฉายแววเกรี้ยวกราด เมื่อมองไปด้านบน สายตาราวตะขอก็จับไปที่ม่อตี่ซึ่งยืนอยู่บนบันไดได้ในทันที แวดตาของเขาราวกับจะควักไส้ควักพุงม่อตี่ออกมา “ม่อตี่ นี่แกกลับมาแล้วหรอ! เด้จฉานอย่างแกยังมีหน้าจะกลับมาที่นี้อีกหรอ!!!”

ม่ออู่หังวางกระเปาะเก็บอุณหภูมิที่บรรจุขวดน้ำผลไม้ไว้บนโต๊ะด้านหนึ่ง จากนั้นก็สาวเท้าก้าวเข้าไปหาม่อตี่พร้อมทักนิ้วมือเสียงดังกร๊อบ แล้วพุ่งเข้ามา

“ฉันกำลังอยากจะไปถามแกอยู่พอดี ใครใช้ให้แกล่าหูลอกลงเสียวกุยไ้เด้จฉาน!!!”

เมื่อเห็นว่าการบ้านกำลังแหวกอากาศเข้ามาหา แม้ม่อตี่คิดจะปิดบังความเปลี่ยนแปลงของตัวเองเพื่อให้ทุกอย่างเป็นไปตามแผนการที่วางไว้ แต่ก็ไม่มีเหตุผลที่เขาจะต้องอดทนให้ตัวเองถูกซ้อม จึงเบี่ยงตัวเพื่อหลบหมัดของม่ออู่หัง

ทันใดนั้นม่อตี่ไม่ทันระวังจึงเสียหลักทำให้กระเป๋าทิ้งก้างด้านหลังหลุดจากบ่า และ
หล่นกระแทกลงบนใบหน้าของม่ออู่หังที่อยู่ด้านล่าง

“อ้ากกกก!!!”

ม่ออู่หังร้องเสียงดังเพราะถูกกระเป๋าล่นกระแทกใบหน้าเข้าอย่างจัง
เมื่อคนรับใช้ทั้งหลายเห็นว่าม่ออู่หังถูกกระเป๋าล่นใส่จนลึ้มลงก็รื้อนใจ
มีคนหนึ่งตกใจจนพูดติดๆ ขัดๆ ร้องตะโกนขาสั่น “ແ່แล้วๆ! คุณหนูห่าเลือด-
กำเดาไหล คุณหนูเล็กห่าคุณหนูห่าเลือดกำเดาไหล!!!”

“ให้ตายเถอะ...ใส่หัวไปให้หมด!!!”

ม่ออู่หังสะบัดคนที่เข้ามาพุงเขาออกและพยายามกะพริบตา เขาพยายาม
ยันตัวเองให้ลุกจากพื้นอย่างโง่งน ดวงตาแดงก่ำจ้องไปที่ม่อตี่

“ได้ ม่อตี่ แก่แก่มาก เดียวนี้กล้าทำร้ายฉันแล้วว่ะ สารเลวอย่างแก
ร้ายกาจมากแล้วนี่ กล้าหลอกเสียวูย แถมยังกล้าต่อ้ยฉันอีก จะพัฒนาจาก
เดรัจฉานไปเป็นพวกไรร้ายอายุแล้วหรือไง!!”

“ผมเปล่านะ ผม...ผมแค่ไม่ทันระวัง กระเป๋ามันก็เลยร่วงลงไป!” ม่อตี่
มองม่ออู่หังด้วยความหวาดกลัว เหมือนกับทุกครั้งที่เขาถูกซ้อมมาตลอดสิบเจ็ดปี
ที่ผ่านมา เขาก้าวถอยหลังอย่างหวาดกลัวลงสายหน้า “ผมเปล่า ผมไม่ได้ตั้งใจ
พี่ห่า ผมไม่ได้ตั้งใจ...”

“ยังจะมาแก้ตัวอีก!!!”

ม่ออู่หังว่าที่เจ้าของตำแหน่งนายแบบที่มีชื่อเสียงที่สุดในโลก และยังได้
ชื่อว่าเป็นหนึ่งในนายแบบที่เซ็กซี่ที่สุดในโลก ตอนนี้อายุสูงถึงร้อยแปดสิบห้า
เซนติเมตร กล้ามเนื้อแน่นไม่มีใครเทียบ แต่ท่าทางซุ่มหัด และดวงตาแดงก่ำ
พร้อมเข้ามาทำร้ายนั้น กลับทำให้รู้สึกน่าหวาดผว

ม่ออู่หังหึกนิ้วพร้อมกับสาวเท้าเดินขึ้นบันไดแล้วคว้าลำคอของม่อตี่

ในใจของม่อตี่เกิดความรู้สึกหึงแค้นเกรี้ยว แต่ใบหน้ากลับไม่แสดงอารมณ์
ใดๆ เขาเบี่ยงตัวก่อนจะหันหลังวิ่งหนีพร้อมๆ กับร้องอ้อนวอน “พี่ห่า ผมไม่ได้
ตั้งใจ ผมไม่ได้ตั้งใจจริงๆ พี่อย่าตีผมเลยนะ ผมเพิ่งออกจากโรงพยาบาลยังไม่
หายดี ขอร้องละ พี่อย่าทำอะไรผมเลยนะ!”

“ฉันจะจัดการไอ้เดรัจฉานอย่างแกละ! แยกยังกล้าพูดอีกหรือว่าเพิ่งออก

จากโรงพยาบาล! เสียวฤยมดสติไปยังไม่ออกจากโรงพยาบาลเลย! แก่ได้ไปขอโทษแล้วหรือยัง! แก่ได้ไปเยี่ยมหล่อนแล้วหรือยัง!”

ม่ออู่หยังยิ่งพูดก็ยิ่งรู้สึกโมโห

“ให้ตายเถอะ เสียวฤยมอุตส่าห์หวังดีเอาเครื่องดื่มให้แก แกกลับโกรธแค้นจนต้องวางแผนหักหลังเลยเธอ แล้วยังจะมาถามอีกว่าเธอรู้ไหมว่าแก่แพ้โกโก้! ฉันจะบอกแก่ให้ชนะม่อตี้ แกรีบเก็บความคิดสกปรกของแกซะ ไม่อย่างนั้นฉันจะจัดการแก่ไม่ให้เหลือซาก! แกจะแพ้หรือไม่แพ้อะไรมันเกี่ยวกับพวกเราตรงไหน อีกอย่างถ้าแก่แพ้จนตายไป บ้านจะได้สะอาดขึ้น ไม่มีใครมาคิดเล่นสกปรกอีก!”

ม่ออู่หยังวิ่งไล่ตามไปพร้อมๆ กับก่นด่า ยิ่งด่าก็ยิ่งใบหน้าแดงก่ำ และให้พนักงานรักษาความปลอดภัยเข้ามาล้อมม่อตี้เอาไว้

เมื่อม่อตี้เห็นว่ามีคนล้อมเข้ามารอบด้าน ดวงตาก็ฉายแววเย็นยะเยือก ก่อนจะหันตัววิ่งเข้าหาม่ออู่หยัง

ม่ออู่หยังไม่ทันตั้งตัวว่าม่อตี้จะวิ่งตรงเข้ามาหาเขา จึงหรีตาลง กำหมัดแน่น แล้วพุ่งไปที่หน้าอกของม่อตี้อย่างรุนแรง แต่คิดไม่ถึงว่าเขาจะเสียหลักลื่นไถลหายหลัง ทำให้ท้ายทอยกระแทกกับพื้นอย่างรุนแรง!

ม่ออู่หยังล้มลงไปอย่างรวดเร็ว ดวงตาศีดสนิท ไม่ทันจะได้ส่งเสียงร้องออกมา

คนรับใช้รอบด้านต่างตกตะลึง ทุกคนหยุดชะงักอยู่กับที่ หัวใจเต้นระล่ำ แต่แล้วก็มีคนได้สติอย่างรวดเร็ว และรีบเข้าไปพุงม่ออู่หยังขึ้นมา

พวกเขาไม่รู้จริงๆ ว่าวันนี้เกิดอะไรขึ้น ที่ผ่านมาทุกครั้งเวลาคุณหนูห่าสั่งสอนคุณหนูเล็กก็จะผ่านไปได้อย่างราบรื่น แต่วันนี้นอกจากคุณหนูห่าจะเลือดกำเดาออกแล้ว ยังล้มศีรษะกระแทกพื้นอีก!!!

คราวนี้ล้มศีรษะกระแทกพื้นเสียวนะ ถ้าเกิดเป็นอะไรไป คนรับใช้อย่างพวกเขาไม่มีทางจะรับความโกรธเกรี้ยวของคนตระกูลม่อได้แน่ๆ!

ตอนนี้เองม่อตี้ก็แอบเอาซองขนมเยลลี่ในมือใส่เข้าไปในกระเป๋ากางเกงอย่างแนบเนียน จากนั้นก็เดินเข้าไปใกล้ๆ ม่ออู่หยังด้วยความหวาดกลัว ก่อนจะอุ้มกระเป๋ของตัวเองขึ้นมา

เขาพูดอย่างร้อนรนว่า “ฉัน...ฉันจะไปหาลุงรอกกับป้าสะไกรรอก ให้พวกเขา

พาพี่เข้าไปโรงพยาบาล!”

ม่อตี้พูดจบก็รีบวิ่งออกไปจากคฤหาสน์ คราวนี้คนรับใช้และพนักงานรักษาความปลอดภัยก็อลหม่าน จนไม่มีใครเข้าไปขวางเขา ในขณะที่ม่อตี้กำลังโล่งใจอยู่นั่นเอง รถลีมูซีนคันใหญ่ที่สุดของบ้านตระกูลม่อก็เคลื่อนตัวมาจอดอยู่หน้าประตูเหล็กบานใหญ่ด้านนอกคฤหาสน์

หัวใจของม่อตี้หยุดเต้น กัดฟันแน่น

น่าแปลกจริง ๆ ทำไมมันถึงบังเอิญได้ขนาดนี้ ราวกับไม่ว่าเขาจะพยายามแค่ไหน พลังงานของโลกนี้ก็ดูเหมือนจะหมุนไปในทิศทางที่ไม่ส่งผลดีกับเขาอยู่เสมอ!

“อ้าว นี่เสียตัวไม่ใช่หรอ เสียตัวกลับมาแล้วรี”

คนที่ลงมาจากรถคนแรกคือม่อซือเฉิงและหลินโหววเฟิน ลูกใหญ่และป้าสะใภ้ใหญ่ของเขา หลินโหววเฟินสังเกตเห็นม่อตี้ได้ในทันที หล่อนหัวเราะรำเสียดังมาจากในรถ

“น้องสาม น้องสะใภ้ เสียตัวของพวกเธอกลับมาแล้วนั่นไง!”

“ไอ้เดรัจฉานมันยังกล้ากลับมาอีกอะ!”

เมื่อม่อซือหงลดกระຈຈลงก็เห็นม่อตี้ทันที ความโกรธเกรี้ยวและความรังเกียจแผ่ซ่านไปในแวตตาอย่างไม่ปิดบัง ราวกับว่าเขากำลังมองดูศัตรูคู่อาฆาตไม่ใช่ลูกชายของตัวเอง

แต่เป็นเพราะม่อซือหงนึกถึงลูกสาวสุดดวงใจของตน จึงยังไม่ได้เข้าไปสั่งสอนม่อตี้ในทันที เขาหันกลับไป สีสหน้าเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนในเสี้ยววินาที แล้วเอ่ยเสียงเบาว่า “มา ลูกสาวพ่อ ลงจากรถระวังนะลูก ไม่ต้องไปสนใจไอ้เดรัจฉานนั่น ตอนนั้นหนูต้องดูแลสุขภาพให้ดี ห้ามโมโหเด็ดขาด แล้วไม่ต้องคิดมากด้วยนะลูก”

“คุณพ่อคะ คุณพ่ออย่าดูเสียวดีเลยคะ หนู...ความจริงก็มีส่วนผิดเหมือนกัน เขากลับมาหรือยังคะ หนูกำลังอยากจะไปหาอยู่พอดี” เสียงเบาที่แสนจะอ่อนหวานของม่อหลิวกวยดังมาจากภายในรถ

“เสียวกวย เธอผิดอะไร อาสามพูดถูก ม่อตี้ก่อเรื่องอย่างนั้น แสดงว่าจิตใจต้องอำมหิตไม่ธรรมดา เธอก็อยาเอาแต่ให้อภัยมัน ไม่อย่างนั้นมันจะยิ่งเหิมเกริม

ขึ้นเรื่อย ๆ!” น้ำเสียงสดใสของชายหนุ่มดังชัดคำพูดของม่อหลิกุย ก่อนจะปลอบว่า “เสียกุย เธอแสนดีเกินไป ไร้เดียงสาเกินไป เดียวพวกเราจะจัดการม่อตี้เอง ตอนนี้ยังรู้สึกเวียนหัวอยู่ไหม โรคโลหิตจางไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ! จะวางใจไม่ได้ หมอพวกนั้นบอกว่าเป็นอะไร แต่เราจะทำเป็นไม่เป็นอะไรไม่ได้!”

“ขอบคุณค่ะพี่สี่ ฉันไม่เวียนหัวแล้ว ตอนนี้ไม่เวียนเลยสักนิด”

ม่อหลิกุยว่าพลางหันไปยิ้มบาง ๆ ให้กับทุกคนที่กำลังมีสีหน้าเป็นห่วง เป็นใย ก่อนจะยกกระโปรงขึ้นแล้วก้าวลงจากรถ เมื่อลงมาแล้วก็มองเห็นม่อตี้ที่ยืนอยู่กลางสนามหญ้า แวดตาเป็นประกาย

“เสียตึกกลับมาแล้วเธอ ฉันกำลังจะไปเยี่ยมที่โรงพยาบาลอยู่พอดีเลย เธอไม่เป็นอะไรใช่ไหม!”

ม่อตี้ทำทางหวาดกลัวเล็กน้อย เขาก้าวถอยหลังและรีบตอบว่า “ผม... ผมไม่เป็นอะไร”

...อย่างน้อยก็ยังไม่ตาย

“ไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว ฉันขอโทษนะ ฉันไม่รู้ว่าคุณแพ็ก๊” ม่อหลิกุยกล่าวอย่างสำนึกผิด “ฉันไม่เคยเห็นเธอแพ้อะไรมาก่อน ก็เลย...”

ไม่เคยเห็นมาก่อนอย่างนั้นหรือ

ม่อตื้อยากจะหัวเราะ เขาก็มึนแล้วพูดเสียงเบาว่า “พี่ครับ ความจริง... ความจริงสองวันหลังจากที่สอบกลางภาคชั้นมอสามเสร็จ ผมเพลอกินก๊อโก้เข้าไปครั้งแรกก็ถูกส่งเข้าห้องฉุกเฉิน ตอนนั้นพี่กำลังไปเที่ยวกับพ่อแม่และพี่ห้า พี่ยังโทร.มาหาผมครั้งหนึ่งเลย พี่ลืมแล้วหรือ”

ครั้งนั้นเขาต้องนอนอยู่ที่โรงพยาบาลถึงแปดวัน ครอบครัวของเขาโทร.มาหาเพียงครั้งเดียว ไม่มีแม่แต่เงาที่มายเยี่ยม เรื่องนี้เขาจำได้ไม่ลืม

ม่อหลิกุยใบหน้าแดงก่ำด้วยความรู้สึกอับอาย “ฉันขอโทษ ฉันขอโทษ! ฉันจำไม่ได้ ฉัน...”

“ม่อตี้!!!” ม่อหลิกุยยังพูดไม่ทันจบ ม่อซื่อหังก็ตวาดเสียงดังลั่น และพยายามอดกลั้นความโกรธอย่างที่สุด “เตรียมใจอย่างแฉะคิดจะทำร้ายพี่สาวของตัวเองอีกใช่ไหม!!! น่าโมโหจริงๆ ฉันมีลูกอย่างแกได้ยังไง!”

ม่อซื่อหังพูดอย่างเกรี้ยวกราด เมื่อได้ยินม่อตึกำลังพูดพื้นผอยหาตะเข็บ

ทำให้ลูกสาวสุดที่รักของเขาต้องเสียใจและโทษตัวเองจนโรคประจำตัวกำเริบขึ้นมา

“เก่งนักนะแก กล้ารังแกพี่สาวของตัวเองต่อหน้าต่อตาฉันนะ!”

ม่อตี้ถูกม่อซือหงถลึงตาใสจนตัวสั่น เขารีบส่ายหน้าปฏิเสธ “ผมเปล่านะ พ่อครับ ผมแค่อยากบอกว่าคุณแพ็กโกโก้มานั่งแต่เด็กแล้ว ไม่ได้เพิ่งมาแพ้อาตอตอนนี้ ผมไม่ได้อยากทำร้ายพี่ ผมแค่...”

“แกแค่อะไร หุบปากไปซะ!” ผู้หญิงรูปร่างหน้าตางดงามคนหนึ่งเดินเข้ามาอย่างรวดเร็วและถลึงตาจ้องม่อตี้ ทำให้เขารีบก้มหน้า ขอบตาแดงระเรื่อ

ผู้หญิงคนนั้นมองม่อหลิวกวยด้วยความเป็นห่วงพร้อมกับกุมมืออีกฝ่าย เอ่ยปลอบเสียงเบาว่า

“เสี่ยวกวย เสี่ยวกวยลูก หนูไม่ต้องคิดมากนะคะ เลิกทำให้คุณแม่ตกใจน่า หนูไม่ผิดเลยลูกที่จำเรื่องพวกนี้ไม่ได้! ไม่ผิด! บ้านเราไม่มีใครจำได้หรอกลูกว่า มันแพ้อาหารอะไร มันจะแพ้อะไรก็ไม่เกี่ยวกับพวกเราเลยสักนิด ไม่เกี่ยวกับลูกเลยสักนิดเดียว! ลูกรักของแม่ หนูอย่าแสบตีเกินไปสิลูก เรื่องอะไรก็ยอมรับใส่ตัวหมดแบบนี้ ถ้าหากหนูเป็นอะไรไปเพราะมันอีก แล้วแม่จะทำยังไง!”

“พอได้แล้ว เข้าไปพูดกันข้างใน จะมายืนทะเลาะกันข้างนอกทำไม!” ผู้เฒ่าม่อที่ลงจากรถเป็นคนสุดท้ายเคาะไม้เท้าที่อยู่ในมือ จากนั้นก็เอ่ยอย่างไม่พอใจว่า “สะไภ้สาม ข้างนอกแดดแรง รีบพาเสี่ยวกวยเข้าไปพักผ่อนข้างในสิ”

“ค่ะคุณพ่อ” ผู้หญิงคนนั้นรับรับคำ และกุมม่อม่อหลิวกวยก่อนพูดว่า “ไปกันเถอะ เสี่ยวกวย พวกเราเข้าบ้านกัน เรื่องอื่นค่อยไปว่ากันในบ้าน”

“ใช่ๆ ข้างนอกแดดแรง ค่อยเข้าไปคุยกันข้างใน คราวนี้เสี่ยวกวยตรวจเจอโรคโลหิตจาง จะต้องดูแลให้ดี จะมายืนตากแดดนานๆไม่ได้” ป้าสะไภ้รองที่อยู่อีกด้านเฝ้าตบตบ

คนทั้งขบวนพากันเดินตัดสวนเข้าไปในอุทยาน ม่อตี้ที่อยู่อีกด้านยืนเหมือนคนที่ไร้ตัวตน ไม่คู่ควรกับการสนใจ

ม่อตี้ก้มหน้า หัวใจที่ด้านชามานานไม่รู้สึกละเลิงเลยสักนิด

มันก็เรื่องปกติไม่ใช่หรือ ตั้งแต่เลิกจนโต นอกจากเวลาที่ถูกลบตี เขาก็เป็นแค่เพียงคนไร้ตัวตน ถูกมองข้าม สองมาตรฐาน เป็นเด็กเกเรที่ต้องถูกก่นด่าสั่งสอน...เป็นคนที่ยกย่องเรียกร้องความสนใจ เขาคุ่นเคยยิ่งกว่าอะไร

ม่อต้อตหน อดทนจนคนเหล่านั้นเข้าไปภายในคฤหาสน์ จากนั้นเขาจะได้หนีออกไป

แต่ยังไม่ทันที่เขาจะได้ก้าวเท้า เสียงของผู้เฒ่าม่อก็ดังขึ้นอีกครั้ง “เจ้าสามพาเจ้าลูกชายของแกเข้ามาด้วย ตระกูลม่อของเรามีกฎเกณฑ์ของเรา คนที่ทำผิดทำร้ายผู้อื่นจะต้องถูกลงโทษ!”

สายตาของม่อชื้อหงฉายแววรังเกียจ ก่อนจะชี้นิ้วสั่งพนักงานรักษาความปลอดภัย “ไปสิ จับเจ้าเดรัจฉานเข้ามาในนี้ มัดมือเอาไว้ด้วย!”

นักเขียนขอทิ้งท้าย:

ฉันขอแนะนำสมาชิกตัวละครบ้านตระกูลม่อ...

ผู้เฒ่าม่อมีลูกชายสามคน: ม่อชื้อเฉียง, ม่อชื้อกัว, ม่อชื้อหง

รุ่นหลานเจ็ดคน: พี่ใหญ่ม่ออี้เฉิง, พี่รองม่อเอ๋อร์เชียน, พี่สามม่อसानจื่อ, พี่สี่ม่อชื้อหลง, พี่ห้าม่ออู่หัง ถ้าหากจำชื่อไม่ได้ ให้จำจากเสียงของชื่อพยางค์ที่สองของแต่ละคน ไข่แล้ว มันคือ อี้ เอ๋อร์ ซาน ชื้ออู่! (หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า) จำง่ายสุดๆ ไปเลยใช่ไหม! ส่วนคนที่หกกับคนที่เจ็ดก็คือฝาแฝดม่อหลิวก्यूและม่อตี้

พี่ใหญ่กับพี่สี่เป็นลูกชายของคุณลุงใหญ่ พี่สองพี่สาม (เป็นฝาแฝด) และพี่ห้าเป็นลูกของคุณลุงสอง ม่อหลิวก्यूและม่อตี้ที่เป็นหลานลำดับที่หกและเจ็ดเป็นลูกของคุณลุงสามมีภรรยาชื่อม่อชื้อหง

4

ม่อตี้กับหน้า มือที่กำลังคลายออก สุดท้ายเขาก็เดินเข้าไปในคฤหาสน์โดยไม่รอให้พนักงานรักษาความปลอดภัยต้องลงมือ

ในขณะที่เดินเข้ามาใกล้หน้าประตู ม่อตี้ก็เงยหน้าขึ้น เอ่ยขอร้องด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความหวาดกลัว “คุณพ่อครับ ไม่...ไม่มัดมือผมได้ไหม”

ม่อหลิวกวยที่อยู่อีกด้านได้ยินเขาก็พูดว่า “คุณพ่อคะ ทำไมจะต้องมัดเสียด้วย อย่ามัดเสียได้เลย เขาเพิ่งออกจากโรงพยาบาลนะคะ!”

“เฮ้อ เจ้าเด็กน้อย ทำไมลูกถึง...ถึง...” ม่อซื่อหงมองดูม่อหลิวกวยด้วยความรัก จากนั้นก็ไม่พูดอะไรต่อ ก่อนจะถอนหายใจและหันมามองม่อตี้ตาขวาง เขาหันกลับมา แวตาคมกริบราวกับจะกรีดใบหน้าของม่อตี้ “แกยังไม่รีบใส่หัวเข้ามาอีก! ดูพี่สาวกลืน ถูกแกทำขนาดนี้แล้วยังจะคิดเข้าข้างแกอีก แกพูดมาสิว่าแกยังมีความเป็นคนอยู่ไหม!!!”

ม่อตี้ได้แต่มองม่อซื่อหงด้วยดวงตาแดงระเรื่อไม่พูดไม่จา ส่วนม่ออู่หังที่ก่อนหน้านี้ล้มศีรษะกระแทกพื้นหายดีแล้ว ตอนนี้องค์ที่เขาเดินออกมาจากห้องน้ำ และเมื่อมองเห็นม่อตี้ก็มีสีหน้าเกรี้ยวกราดทันที

เขาเดินตรงเข้ามาแล้วต่อเข้าที่ใบหน้าของม่อตี้!

ม่อตี้คิดจะหลบ แต่ม่อซื่อหลางที่อยู่อีกด้านกลับก้าวเข้ามายืนยืมนั่นอยู่ด้านหลัง ทำให้ม่อตี้หลบไม่ทันและถูกชกเข้าที่ใบหน้าอย่างจัง ภาพตรงหน้ามีดลกลืนควาเล็ดคละคลุ้งมาพร้อมกับความเจ็บปวดที่ถูกกระแทกเข้ามาบริเวณจมูก

และริมฝีปาก

ม่อตี่ร้องด้วยความเจ็บปวด เขางอตัวลง มือกุมปาก เลือดไหลนองเต็มฝ่ามือ

“พี่ห้า พี่ทำอะไรนะ!” เมื่อม่อหลิวกุยเห็นดั่งนั้นก็นิ่งอึ้ง จ้องม่ออู่หังแล้วพูดว่า “พี่ห้า พี่ต๋อยเสียตัวทำไม!”

“เสียวกุย มันก็สมควรโดนแล้วไม่ใช่เหรอ!!!” ม่ออู่หังรู้สึกว่แค่หมดเดียวยังไม่สาสม จึงกำหมัดและทำท่าจะเข้าไปจัดการม่อตี่อีกครั้ง

“เสียหัง กลับมานี่ก่อน” ทันใดนั้นผู้เฒ่าม่อที่นั่งอยู่ตรงตำแหน่งประธานในห้องโถงก็กระแอมไอและเอ่ยขึ้น

“คุณปู่!!”

ม่ออู่หังรู้สึกหงุดหงิด เขาหันไปถลึงตาใส่ม่อตี่ ม่อตี่ตัวสั่น ก้มหน้าครึ่งหนึ่งของใบหน้าเขาเต็มไปด้วยรอยเลือด

ผู้เฒ่าม่อมองม่อตี่ด้วยความไม่พอใจราวกับมองไม่เห็นเลือดที่เปื้อนใบหน้าของเขา ก่อนจะกระแอมไอ และเอ่ยเสียงหนักๆว่า

“วันนี้ถือว่าเกือบทุกคนได้มารวมตัวกัน ฉันจะถือโอกาสพูดเรื่องราวที่เกิดขึ้นในช่วงนี้ ฉันไม่อยากจะเชื่อและไม่อยากคิดเลยว่าจะมีคนในครอบครัววางแผนหลอกลวงหักหลังคนในครอบครัวด้วยกันเอง” ผู้เฒ่าม่อเบิกตาขึ้น มองม่อตี่ด้วยสายตาเย็นชา “เสียตัว แกวางแผนหลอกลวงพี่สาวของแก แกไม่รู้สึกละอายบ้างเลยเหรอ!!!”

ม่อตี่ลุกขึ้นยืน “ผมเปล่านะครับคุณปู่! ผมเปล่า...”

“แกไม่ต้องมาแก้ตัว ความจริงก็เห็นๆ กันอยู่ ทุกคนไม่ใช่คนตาบอด พวกลูกไม้เล่ห์เหลี่ยมของแก เลิกเอามาใช้เสียเถอะ” ผู้เฒ่าม่อไม่ยอมฟังความและตัดบทม่อตี่ จากนั้นก็พูดด้วยน้ำเสียงเจือโทสะว่า “พฤติกรรมแบบนี้ตระกูลม่อไม่อาจรับได้ และจะไม่ยอมอดทนเด็ดขาด ต่อให้เสียวกุยจะใจกว้างยอมให้อภัยแก แต่ฉันในฐานะผู้อาวุโสของตระกูล จะไม่ยอมให้เรื่องจบลงแค่นี้หรอก”

“คุณปู่พูดถูก!” ดวงตารูปกลีบดอกท้อของม่อซือหลางหริ่ง มองดูม่อตี่ด้วยสายตาเหี้ยมโหด “ม่อตี่คิดหลอกใช้ความดีของเสียวกุยเพื่อให้เสียวกุยรู้สึกผิด ทำให้คนอื่นเข้าใจผิดว่าครอบครัวตระกูลม่อปฏิบัติกับมันไม่ดี เข้าใจผิดว่า

เสียวายุไม่เอาใจใส่มัน แต่ความจริงแล้วพวกเราไม่เคยปฏิบัติไม่ดีกับมันเลย แต่กลับเลี้ยงหมาป่าขึ้นลาดมาตลอด! สอนให้เชื่อไม่ได้ คุณปู่ครับ จับมันโยนออกจากบ้านไปดีกว่าครับ!”

ม่อตี่ใจเต้นและยิ่งก้มหน้าลงต่ำกว่าเดิม ร่างสั่นเทา เมื่อม่อซือหลางเห็นท่าทางหวาดกลัวของม่อตี่ก็ยิ่งรู้สึกได้ใจ

“พี่สี่!” ม่อหลิวกุยร้องขึ้นมาอย่างร้อนรน “ไม่ได้้นะคะ ไม่ได้เด็ดขาด จะให้เสียวายุไปจากบ้านนี้ไม่ได้เด็ดขาด!”

“ทำไมเธอถึงเข้าข้างมันอยู่ได้!” ดวงตาของม่ออู่หังเป็นประกายเพลิงโทะสะ แต่เพลิงนั้นพุ่งไปที่ม่อตี่ “มันทำกับเธอขนาดนี้ เธอยังจะปกป้องมันอีกหรอยัยไ้?”

“พี่ห้า เสียวายุเป็นน้องชายของฉัน ฉันก็ต้องดีกับเขาสิ”

บรรยากาศภายในห้องโถงเงียบกริบ

ม่อซือหง ม่ออู่หัง และคนอื่นๆ รู้สึกเอ็นดูม่อหลิวกุยเหลือเกิน และอดจะเป็นห่วงไม่ได้ เจ้าหญิงน้อยของพวกเขาเติบโตขึ้นมาอย่างไร้เดียงสา ต่อไปจะใช้ชีวิตอย่างไร ถ้าหากพวกเขาไม่คอยปกป้องให้ดีจะต้องตกที่นั่งลำบากแน่!

แต่เมื่อเห็นม่อหลิวกุยยืนกรานเช่นนั้น ต่อให้ผู้เฒ่าม่อจะรู้สึกโกรธมากขนาดไหน ก็อดตามใจหลานสาวสุดที่รักไม่ได้ สุดท้ายผู้เฒ่าม่อก็สละบดไม่ห้ามมองม่อตี่และพูดว่า “ก็ได้ ในเมื่อเสียวายุไม่เอาเรื่อง พวกเราจะยอมยกโทษให้แกสักครั้ง แต่จะไม่ลงโทษเลยไม่ได้ คนทำผิดจะต้องถูกลงโทษ! พรุ่งนี้ แยกไปทีโรงเรียนแล้วจะต้องขอโทษเสียวายุต่อหน้าทุกคน เข้าใจไหม!!!”

ม่อตี่เงยหน้าขึ้น ส่งเสียงรับคำพร้อมดวงตาแดงก่ำ

“คุณปู่ครับ ถ้ามันไม่ยอมขอโทษจะทำไม ยัง จะต้องมีคนไปคอยควบคุมผมจำได้ว่าชั้นเรียนของเสียวายุมีคนที่ชื่อจู่เหวินเจ้อ ทำทางใช้ได้ เตียวผมจะโทษหาให้เขาคอยควบคุมมันเอง” ม่ออู่หังกล่าว

“ได้” ผู้เฒ่าม่อเห็นด้วย

...

กว่าคนในครอบครัวตระกูลม่อจะผลัดกันพูดจากระแนะกระแหนเสียดลีและมองม่อตี่ด้วยสายตาเย็นชาเสร็จก็ผ่านไปแล้วครึ่งชั่วโมง จากนั้นม่อตี่ก็พา

ตัวเองพร้อมเลือดแห่งรักบนใบหน้ากลับขึ้นห้องนอนของตน

ม่อตี้ปิดประตูและลงกลอน

พริบตาต่อมา สีหน้าหวาดกลัวและอาการสั่นเทาก็หายไปในพริบตาพร้อมกับไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน แทนที่ด้วยสีหน้าสุขุมเยือกเย็น และยึดตัวตรึงอย่างองอาจ ม่อตี้เข้าไปล้างหน้า มองดูสภาพพองพองของตนในกระจกแล้วยิ้มเย็นสุดท้ายเขาก็กลับมาสู่จุดเดิม

...ถูกบังคับให้ต้องขอโทษ

แต่ไม่เป็นไร เขาไม่มีทางจะขอโทษอยู่แล้ว ความแค้นในวันนี้ เขาจะไม่มีความลืมเด็ดขาด

ม่อตี้ดึงผ้าขนหนูผืนหนึ่งมาเช็ดหยดน้ำบนใบหน้า แล้วเดินกลับมาที่โต๊ะหนังสือข้างเตียง เปิดกระเป๋าและหยิบโน้ตบุ๊กออกมา

โน้ตบุ๊กของเขาติด ๆ ขัด ๆ เนื่องจากถูกระแทก ม่อตี้เปิดหน้าเว็บไซต์สืบข่าวรวบรวมคีย์บอร์ดอย่างรวดเร็วเพื่อใส่โค้ดที่ซับซ้อนลงไป

หน้าเว็บไซต์นั้นเปลี่ยนไปในทันที กลายเป็นหน้าจอสีเทาดำ

เมื่อชาติที่แล้ว หลังจากที่เขาย้ายจากบ้านไปหลายปี สุดท้ายก็สามารถก่อตั้งบริษัทเกมขึ้นมาอย่างยากลำบาก และเปิดตัวเกมออนไลน์ 4D ครั้งแรกของโลกได้

และเขาในฐานะผู้ก่อตั้งบริษัทจะไม่รู้อะไรเลยไม่ได้ ม่อตี้คุ้นเคยกับโค้ดเหล่านี้ราวกับเป็นเพื่อนซี้ ความรู้เทคนิคพื้นฐานในการเป็นแฮกเกอร์ก็ไม่เกินมือเขา เพียงแต่ว่า...

เมื่อนึกถึงหนังสือที่เขาได้อ่านตอนที่ตายไปแล้วเมื่อชาติก่อนเกี่ยวกับจุดจบของบริษัทเกมที่เขาทุ่มเทแรงกายแรงใจไปทั้งหมดนั้น แววดาของม่อตี้ก็เป็นประกายเย็นเยือก ก่อนหน้านั้นบริษัทของม่อตี้ได้แย่งชิงตลาดเกม 4D ทั้งหมดของประเทศและทั่วโลก ถึงแม้จะมีคู่แข่งซึ่งใช้เงินทุนมหาศาลพยายามมาลอกเลียนผลงานของเขา แต่บริษัทของม่อตี้ครอบครองเทคโนโลยีที่ทำให้คู่แข่งจับต้นชนปลายไม่ถูกจนสามารถสลัดคู่แข่งเกมออนไลน์ 4D เหล่านั้นทั้งยังนำหน้าไปได้ไกลหลังจากที่ม่อตี้เสียชีวิต บริษัทเกมของเขากลายเป็นมรดกตกทอดและถูกตระกูลม่อรับไปจัดการต่อ ไม่ถึงสองปีก็ทำให้ตระกูลม่อกลายเป็นเศรษฐีที่ร่ำรวยเป็นอันดับสองของประเทศ และถูกโอนให้อยู่ภายใต้ชื่อของม่อหลิวกุย กลายเป็นว่า

หล่อนคือผู้อยู่เบื้องหลังและเป็นผู้วางแผนยุทธศาสตร์การตลาด จนมีชื่อเสียงและได้รับการยกย่อง!

ส่วนเขาถูกพรณนาไว้ให้เป็นตัวร้ายที่สุดท้ายแล้วก็ถูกลงโทษอย่างสาสม ไม่เพียงแต่ถูกขังอยู่ในโรงพยาบาลจิตเวชและต้องตายจากเหตุการณ์ความวุ่นวายในโรงพยาบาล บริษัทที่เขาทุ่มเมหาตลอดชีวิตยังเป็นบันไดผลักดันความยิ่งใหญ่ของตระกูลม่อ ส่งเสริมหน้าที่การงานของม่อหลิวกยและสถานะของตระกูลม่อให้สูงส่งเป็นที่จับตามองของชาวโลก

ม่อตี้กระแทกนิ้วบนแป้นพิมพ์แรงขึ้นจนเสียงดังลั่น เขาเขียนคำสั่งโค้ดอีกชุดหนึ่ง จากนั้นก็เปิดหน้าเว็บไซต์ใหม่และใส่เลขทะเบียนรถเข้าไป ทันใดนั้นหน้าเว็บไซต์ก็ปรากฏข้อมูลยาวเป็นพืด

ม่อตี้สำรวจอยู่สักพัก และแล้วเขาก็ได้ข่าวดีที่สุดนับจากที่เขากลับชาติมารถคันนี้เป็นของมู่เทียนเหิงจริงๆ!

และรถคันนี้มักจะปรากฏตัวอยู่บริเวณเขตก่อสร้างขนาดใหญ่ทางชานเมืองตะวันออก เขาจำได้ว่าพื้นที่บริเวณนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของตระกูลเซียวที่ตระกูลเตรียมเอาไว้สำหรับโปรเจกต์สำคัญ หรือว่ามู่เทียนเหิงจะได้ยินอะไรที่สำคัญเข้า หลังจากที่เขายึดครองตลาดเว็บไซต์โซเชียลมีเดียของต่างประเทศไปแล้ว ยังจะกลับมาขยายกิจการในประเทศจีนอีกหรือ

แต่จากชาติที่แล้ว มู่เทียนเหิงขยายกิจการไม่สำเร็จ ซ้ำยังเสียขาข้างหนึ่งไปกับอุบัติเหตุอีกด้วย

ม่อตี้หลับไปตอนตีสาม และเมื่อเขาตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ท้องฟ้าก็ยังคงมืดมิด มีแสงสว่างเพียงน้อยนิดเท่านั้น

เมื่อดูโทรศัพท์มือถือ เวลานี้เพิ่งจะตีห้าตรง

เขาอยู่ในโรงพยาบาลจิตเวชมาครึ่งปี ได้ยินเสียงกรีดร้องระงมของคนสติไม่สมประกอบและเสียงหัวเราะแหบพร่าอย่างบ้าคลั่งดังอยู่ข้างหูทุกวัน ซ้ำครอบครัวยังตระกูลม่อยังสั่งให้แพทย์ใช้วิธีที่ทรมาณในการรักษาเขา ทำให้การพักผ่อนรวมทั้งการนอนหลับเป็นเรื่องที่ทรมาณ การได้นอนเพียงสองชั่วโมงสำหรับเขาแล้วเป็นสิ่งที่ปกติเป็นอย่างมาก

แต่เขาคิดไม่ถึงว่าเมื่อกลับชาติมาแล้ว ความวุ่นวายในจิตใต้สำนึกและ

ความเคยชินจะติดตามาจนทำให้เขานอนอย่างสงบไม่ได้

ม่อตู่ลุกจากที่นอน เปิดไฟ แล้วไปอาบน้ำ

และในตอนนี้อเอง ม่ออู่หังที่ปกติไม่เคยตื่นเช้าก็มายืนอยู่กลางห้องโถงของ
คฤหาสน์

“คุณ...คุณหนูห่า มาได้ยังไงคะเนี่ย!” ป้าหลิวตื่นตกใจที่เห็นม่ออู่หังเดิน
เข้ามาในห้องครัว

“ไม่มีอะไร คินนี่นอนไม่หลับ ก็เลยลุกขึ้นมาดูว่าเขานี้มีอะไรน่ากินบ้าง”
ม่ออู่หังมองดูผักที่คนรับใช้กำลังล้างและหัน เขาหลับหน้าตัวเองก่อนจะพูดกับ
ป้าหลิวว่า “ป้าหลิว เขานี้มีอะไรกิน”

“คุณหนูห่า กับข้าวเขานี้มีซูบปลาหิมะใส่เต้าหู้ ออกันน้ำผึ้ง แฮมผัดน้ำมัน
ต้นหอม ยำกะหล่ำฝอย ยำกระเจี๊ยบ ปลาเล็กปลาน้อยดองพริก ยังมีแพนเค้กไข่
ขนมจีบ และขนมปังฟักทองที่คุณหนูหลิวถูกชอบที่สุดคะ ส่วนที่เป็นน้ำๆ ก็มี
โจ๊กข้าวโอ๊ต โจ๊กข้าวฟ่างใส่พุทราแดง แล้วยังมีนมวัวกับกาแฟละ”

เรียกได้ว่ามีอาหารทุกอย่างที่ผู้เฒ่าม่อไปรดปราน

ม่ออู่หังกวาดสายตามองไปรอบๆ “มีมะระไหม”

“มะระหรือคะ” ป้าหลิวชะงัก ก่อนจะส่ายหน้า “คุณหนูห่าคะ เราไม่มี
มะระคะ ถ้าคุณหนูอยากกิน เดี๋ยวดิฉันให้คนไปซื้อให้”

“ไม่เป็นไร” ม่ออู่หังท่าทางหงุดหงิด จากนั้นเขาก็ยืนมองหม้อโจ๊กที่อยู่บน
เตาหลักพักก่อนจะถามว่า “กาแฟละ”

“ขอภัยค่ะคุณหนู ยังไม่ได้บดเมล็ดกาแฟเลยคะ” คนรับใช้อีกด้านตอบ
อย่างกลัๆ กลัวๆ

“ถ้างั้นก็รีบไปบดสิ!”

ม่ออู่หังมองคนรับใช้ผู้นั้นด้วยสายตาเย็นชา ก่อนจะเดินออกไปจากห้อง
ครัว ผ่านไปครึ่งชั่วโมงเขาก็กลับเข้ามาอีกครั้ง คราวนี้เขาเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่
แต่เส้นผมยังคงยุ่งอยู่

เมล็ดกาแฟถูกบดเสร็จเรียบร้อยแล้ว และกำลังต้มอยู่ กลิ่นหอมเข้ม
ของกาแฟลอยอบอวลไปในอากาศ

เมื่อคนรับใช้เห็นม่ออู่หังเดินกลับเข้ามาก็รีบรายงานว่า “คุณหนูห่าคะ

กาแฟต้มเสร็จเรียบร้อยแล้วค่ะ”

“อืม” ม่ออู่หังเชิดหน้าขึ้น แล้วกวักมือเรียกคนรับใช้ “เอากาแฟมานี้”

คนรับใช้รีบยกเหยือกกาแฟเดินตามม่ออู่หังออกไปจากห้องครัว เมื่อเข้ามาที่ห้องอาหาร ก็พบว่าบนโต๊ะอาหารมีแก้วกาแฟคุณภาพสูงห้าชุดวางเรียงอยู่ตามตำแหน่งที่นั่งของทุกคนแต่ละคน

ม่ออู่หังกระแอมก่อนจะพูดว่า “พวกนี้เป็นชุดแก้วกาแฟที่ฉันสั่งทำเป็นพิเศษ ที่กันแก้วมีหมายเลขอยู่ ตัวเลขเรียงตามลำดับของคนที่นั่งที่โต๊ะ ที่สองที่สามไม่มีอยู่ ฉันก็เลยไม่ได้เอามาวางไว้ เดี่ยวเธอไปบอกข้าหลวงว่าต่อไปให้ใช้แก้วกาแฟชุดนี้ เลิกใช้ชุดเก่าได้แล้ว เข้าใจไหม”

“เข้าใจแล้วค่ะ” คนรับใช้รับคำ

“เออละ เธอวางเหยือกกาแฟไว้ตรงนี้ แล้วไปทำงานในครัวต่อได้แล้ว!”

ม่ออู่หังไล่คนรับใช้กลับออกไป มองซ้ายมองขวาจนแน่ใจว่าไม่มีคนอื่นก็หยิบซองเล็กๆ ออกมาจากกระเป๋าทางเกงแล้วเปิดออก โรยผงที่อยู่ด้านในลงไปในแก้วที่มีเลข ‘เจ็ด’ หนุนขึ้นมาจากก้นแก้ว จากนั้นเขาก็ยกเหยือกขึ้นมารินกาแฟใส่แก้วใบนั้นจนเต็ม

ของเหลวสีน้ำตาลเข้มกระเพื่อมอยู่ในแก้วเซรามิกมีลวดลายสีขาว กระพาบกับแสงไฟส่องระยิบระยับ ความร้อนที่นำพากลิ่นหอมเข้มของกาแฟระเหยขึ้นมาเป็นไออย่างไม่ขาดสาย

แผนแก๊วคันชีวิตที่สอง 1

豪门宠文炮灰重生后

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks **Lilac.Novel** **Lilac_Novel**

Published originally under the title of «豪门宠文炮灰重生后» (Hao Men Chong Wen Pao Hui Chong Sheng Hou)

Author © 饮尔 (Yin Er)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2023 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd. All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่ได้รับอนุญาตนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6016-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทะพันธ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์

บรรณาธิการบริหาร วิกันดา ผ่องบัวขาว • บรรณาธิการ ชลลดา ชลลดา

บรรณาธิการต้นฉบับ ยลสุตา ตูคำมูล • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิ่น

ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์ • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภวะทรัพย์

พิสูจน์อักษร ปทุม ปทุมณา • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

เขา ‘ม่อตี้’ เป็นลูกซิงของพระเจ้า!
โดนครอบครัวกล่าวโทษตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา
ทันทีที่ลืมตาออกมาดูโลกก็โดนรังเกียจ กลั่นแกล้ง ทำร้าย
ตามจ้องล้างจ้องฉาญไปจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต...
ต้องโดนรุมทำร้ายจนสิ้นใจอย่างน่าอนาถในโรงพยาบาลจิตเวช...
และทั้งหมดนี้เป็นน้ำมือของ ‘ครอบครัว’ ของเขาเอง!

ที่ทุกคนในครอบครัวทำลายล้างชีวิตเขาถึงขนาดนี้ เพื่อ ‘ม่อหลิวกุย’
พี่สาวฝาแฝดของเขา เจ้าหญิงน้อยของตระกูลม่อ ความรักความเมตตาที่ต่อให้เขา
อ่อนวอนอย่างไรก็ไม่เคยได้มาแม้เพียงเศษเสี้ยว ม่อหลิวกุยเป็นผู้ได้รับไปอย่างท่วมท้น

จนวันที่สิ้นชีวิต ม่อตี้ถึงเพิ่งรู้ว่าทั้งชีวิตที่ผ่านมา เขาเป็นเพียงเบี้ยตัวหนึ่ง
ในหนังสือนิยายรักหวานซึ้งเล่มหนึ่ง เขาเป็นเพียงตัวละครที่มีไว้เพื่อเปรียบเทียบ
ให้เห็นว่านางเอกเป็นตัวละครที่เป็นที่รักและมีความสุขมากมายขนาดไหน

น้ำตาสีเลือดหลังโหลนอนอยู่ใต้ฝ่าเท้า...เขาไม่ยินยอม!
ชะตากรรมที่ถูกกำหนดอย่างไร้เหตุผลแบบนี้ เขาไม่มีวันยินยอม!
เขาไม่เพียงแต่จะหลีกเลี่ยงชะตากรรมเลวร้ายนี้ แต่เขาจะแก้แค้นทุกคนที่เคยทำร้าย
และเอาคืนพวกมันให้เจ็บปวดอย่างแสนสาหัสในการเกิดใหม่ครั้งนี้!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-5961-9

9 786161 859619

